

Сонетни Записки

ТОМ VIII

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2020

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

2451.

Посред селенията селения
С постановление се утвърди
И без да крие своята простотия
Успя културата да победи.

Навлезе в министерските отдели
И без забавяне ги оглави
Със крайна цел цветята разцъфтели
За вредни бурени да обяви.

А във затишието безпросветно
Фондацията “Знаме на мира”
Получи пълно право безотчетно
Да харчи от народната парá.

Трудът ѝ бе с внушителен мащаб
И произведе хълмове от скрап.

2452.

Изчезват видовете на животните,
Изчезват постепенно, безвъзвратно
И първите, и вторите, и ... стотните
С участието наше всеобхватно.

Сами ли ще останем на планетата
Ведно с опитомените говеда?
От дивата естественост парчетата
Награда са за нашата победа.

На погребенията счетоводството
Се улеснява от “Червена книга”,
Подържана с пари от Ръководството
На щедрата Екологична лига.

Това донякъде е улеснение
И дар за бъдещите поколения.

2453.

Поезията и престъпността
Взаимно твърде рядко се възпяват,
Защото разделителна черта
Помежду тях законите поставят.

Престъпността обаче се крепи
С умение да се организира,
Безпаметно властта когато спи
Или в партийни свади се раздира.

Това затрогва не един поет
Да сътворява стихове прекрасни
С възхвала на безпримерния ред
При хората с професии опасни.

“Разбойници”*, “Бандити”† и “Корсар”‡
са в този поетичен инвентар.

* Шилер

† Киплинг

‡ Байрон

Библейски напеви

Отпус 2454–2480

2454.

Когато бе му поверен светът
Бог бе почти изцяло безтелесен,
Сред Нищото се носеше без път
Във мисли за величие унесен.

А близо до безплътното сърце
Завито в незапочналото Време
Се криеше невидимо зрънце,
Което бе на бъдещето семе.

Започна Времето с огромен взрив,
Вселената напираше навънка
И Бог желаше да е щастлив,
Но тъмнината се оказа спънка.

И каза Той “Да бъде светлина!”
Така изгря фотонната вълна.

2455.

Привлече ангелите светлината,
Но като духове без телеса
Със Бога да споделят самотата
Във пресните все още небеса.

Бе неудобно да си безтегловен
Сред пълния със кванти небосклон,
Но ангел млад, едва шейсетвековен,
Извика “Нужен ни е Хигс-бозон!”

“И аз това си го помислех точно”
Се плесна Бог по липсващия врат
И без да ще превърна се задочно
Във първия научен плагиат.

Със масата процесът продължи –
Вселената започна да тежи.

2456.

Лъчи с елементарните частици
Препускаха навред и там, и тук,
Но Бог постави всички във редици
И сътвори посоки север-юг.

А Таблицата ни периодочна
Все още празна бе от край до край
И работа започна титанична
Във още недовършения рай.

Бог се зае най-първо със протона,
Баща на бъдещия водород –
Три кварки залепени с два глюона
И със безсмъртен го дари живот.

За този труд Вселената ни млада
Го надари със първата награда.

2457.

Галактики, слънца, звезди, комети,
Разбягваха се в разни направления,
Слънцата се уреждаха с планети
Съгласно Божето благоволение.

Бог беше изтощен, но и доволен
От хода на огромното строителство
И всеки ангел, кротко богомолен,
Се радваше на Боже покровителство.

А Луцифер оказа се единствен
Със недостойно вражо поведение
И заради характера безчинствен
Бог го изрита без предупреждение.

По-късно за всеобща изненада
Успя да се вреди за шеф на ада.

2458.

Но Бог разбра, че е дошъл момент
Да сътвори научните методи –
“Анализ” и “синтез”, “експеримент”,
За още неродените народи.

Избра си незначителен пращец
В космическа провинция далечна
И там със чувство на голям творец
Захвана се с идеята човечна.

Пращеца кръсти с името Земя,
Дари го с материци и морета,
А после постепенно съумя
Да го снабди с трева и със дървета.

И даже сътвори едно прасе
Високата трева да опасе.

2459.

Прасето не пасе трева обаче,
Но Бог се увенча все пак с победата
И нуждата от бъдещи водачи
Запълни окончателно с говедата.

Така подготви почва за Човека,
За Господ главното предизвикателство,
Планиран в райската библиотека,
Но после станал жертва на предателство.

За Луцифер и тайните агенти
Не се оказа тежко затруднение
Да изкопират всички документи
В неохраниваното заведение.

За акта “Очовечване” по план
Един часът следобед бе избран.

2460.

Забъркана бе осветена кал
Тъй както е в библейското сказание,
Бог лично бе подробно я опял
Преди след туй да иде на събрание.

Това бе явствен знак за Луцифер
И неговите адски поделения
Да пратят Господ за зелен хайвер
За смях на всекосмичните селения.

В единствения брой на “Райски глас”
Обвиха томовете преиздадени
На Луцифер, от ада вдъхновен,
И в рая на полвин цена продадени.

Разкрито бе деянието мръсно,
Но за поправка беше вече късно.

2461.

Измамен беше първият човек,
Рождението му бе нередовно,
На копелетата живот нелек
Се дава... И това е безусловно.

Жена му, че е рожба на ребро
Чрез метода на клетъчна култура
И мирис на божествено мирó,
Не е наука, а литература.

Сравнително бе бракът им нелош,
Скитосваха из райските градини
Без всяко право на квартирна площ,
Но с право на храна и витамини.

Такъв живот не искаха да водят
И затова решиха да си ходят.

2462.

Бог бе обхванат от божествен бяс
“Чертогът ми не е еврейска хавра!
Омръзна ми да се разправям с вас!
Не сте вий стока, а сте райска гавра!”

Платиха им като прощален знак
Парите без последната им вноска
И ги изхвърлиха през своя праг
В Земя, която беше доста плоска.

Те бяха само двама в този свят,
За комунизъм беше рано още,
Наложи им се в мъки да търпят
Работните неволи дни и нощи.

Освен това те имаха контракт
На Бога дан да плащат пак, и пак.

2463.

И във това критично положение
Родът човешки почна размнижение.

Трудлюбивата красива Ева
Набързо се научи да зачева

И със течението на годините
Гълчава детска екна из градините

А двамата ѝ синове растяха
И всеки си направи своя стряха,

Но те един на друг басма не цепеха
И затова накрая се изтрепаха,

А Бог следеше свойте интереси
И с оглед на това не се намеси,

Остави злобата да се насажда
И все по-рядко взе да се обажда.

2464.

Земята бе широка, плодородна,
Презапасена със естествен тор,
Но хората със алчност безподобна
Имот все още искаха. Позор!

Щом се събраха една рота хора
Се появи явление “Война”
И стана бързо фактор на подбора
Насилието в не една страна.

Родиха се достатъчно евреи
За основаване на свой народ,
За да ги гонят разни дерибей
През къс или през дълъг период.

Но за което става тука реч,
На Хитлер ада още бе далеч.

2465.

Евреите са племето отрано
С предимство пред останалите хора,
Наричат го сами богоизбрано,
И е на Бог добре дошло при двора.

Мойсей със Бога бе във пряка връзка,
Един на друг си пишеха на плочи,
Чрез него Бог спокойна мъдрост пръска
И Обетована земя му сочи.

А учените и до днес изследват
С тояга как е разделил морето,
По този път успехите напредват
И труд ще публикуват, след което.

Дали е имало такава гледка
За себе си да прави всеки сметка.

2466.

Но странно е – народ богоугоден
Да има най-обемен робски стаж!
За Свободата ли е бил негоден
Или е нямал нужния кураж?

Египет, Вавилон и Рим за дълго
Били са негов страшен господар,
Изглежда тайно Сатаната зъл го
Е увенчавал с робския товар.

И той е трябвало да откупува
На малки части малко Свобода,
Щом е не можел да я извоюва
За себе си и своята родá.

Обичал той, природата, дедите,
Но преди всичко влюбен бил в парите.

2467.

Бог доста вече бе се отчуждил
От дребните проблеми на Земята,
Но въпреки че бе се провалил,
Следеше накъде вървят нещата.

И виждаше в Гомора и Содом
Как се развихрят съдбоносни страсти,
Как Лезбос шества в неговия дом,
Изпълнен с ненаситни педерастии.

Да ги избие със един замах
За него беше извънредно лесно
И те му заплатиха своя грях
Тъй както е от книгите известно.

По-сетне Господ своите деца
Громеше чрез подставени лица.

2468.

Избива враговете си Самсон
Със челюст от умрялото магаре
И тъй спасява Божия закон,
Спасява също своите другари.

Не беше трудно за добрия Бог
Да му даде калашников с пълнител,
Но той пред себе си бе дал оброк
Да бъде само на прогреса зрител.

Той рая си отдавна бе снабдил
С автомобили от последна мода,
Но никога не би си позволил
Да ги дари предсрочно на народа.

Освен това той не една година
Бе затруднен с доставка на бензина.

2469.

След нявгашния разрив със Адам
Бог бе натрупал разочарования,
Макар че хора в неговия храм
Изсипваха молитви с обещания.

Държеше Цезар да е Пръв трибун,
А Цезар се превърна във диктатор
На Александър беше опекун
Уж за добро... Той стана император.

Наполеон го просто отврати
С лъжите си за равенство и братство
И бе сменил красивите мечти
С войни, със власт, с разкош и със богатство.

Не виждаше Бог своята вина,
А образа на злия Сатана.

2470.

В ЦеКа на рая бе на дневен ред
Събрание на Райския съвет

Във връзка със единствената точка
Да се даде ли на човек отсрочка

Да спре да върши вече грях след грях,
А пред Всевишния да има страх.

Изказаха се младши херувими,
Изказаха се старши серафими

И всеки каза: “Страстно бих желал
Да присадя на хората морал,

Такъв морал, доброто който брани,
Но аз не зная как това да стане”...

Тогава Бог от святост озарен
Извика им “Разчитайте на мен!”

2471.

Отиде в своята лаборатория
И между протоколните тетрадки
Избра една зелена, взе, разтвори я
И си направи някакви извадки.

Тук беше тайнствената операция
С названието “Бебе в епруветка”,
Планувана за всяка земна нация,
Но чак след хилядната петилетка.

А после с фактор физиологически
Изтиска от божественото семе,
Запази го в нарочен съд магически
И викна Гавраил да го поеме.

“Иди на Онзи свят и разгласи,
Че моят син Земята ще спаси!”

2472.

Най-важният от всичките въпроси,
Които се отправяха към Бог,
Коя жена детето ще износи
Изискваше ответ във кратък срок.

“От теб очаквам инициатива”
Бе казал Бог веднъж на Гавраил,
“На мен като на Бог не ми отива
Да се съветвам със Сатанаил.”

Архангелът се тутакси захвана
С възложения граждански проект,
Момичето присадката прихвана
В очакване на крайния ефект.

Това момиче вече всички ние
Отдавна кръстихме Света Мария.

2473.

Детето се зовеше Божи Син,
Мария честно брачен лист попълни,
Макар по слухове, и не един,
То незаконно щеше да покълне.

И всеки можеше да потвърди
Ако бе непредубеден свидетел,
Че на Исус Христос Бог отреди
Да бъде жрец на всяка добродетел.

Със всичко усвоено от Сократ
Той почна да говори, не да пише,
За Него неприятелят бе брат,
Навеки благославян да е свише.

И ясно беше, че в това столетие
Той не разчиташе на дълголетие.

2474.

Исус бе всъщност редови човек
И никой нямаше да го пощади,
Дългът на Юда беше много лек –
Целуна го и после го предаде.

Бог сам и без подсказване разбра,
Че е направил втора важна грешка,
Че там във Гециманската гора
Бе победен от подлостта човешка.

Прибра обратно своя верен син
И райски губернатор го направи
Като му даде генералски чин
Според тогавашните райски нрави.

А на Земята даже и убит
Остана да живее като мит.

2475.

Исус бе с пълно право да извика
“О, Господи, защо ме изостави?!”
Със сила от велика по-велика
Бе Божи грях сина си да забрави.

Но нищо повече не съобщава
Евангелистът, плюл си във устата,
А може би звезда да освещава
Бог надлече бил е от Земята.

От майка си Исус добил опора
И затова пред нейната икона
До днешно време милиони хора
Очакват да ги пази от закона.

Дали дочакват то е друг въпрос,
Аз там не мисля да навирам нос.

2476.

А Гавраил бе усвоил уроците,
Които Бог му беше преподал
И сладкодумна група на пророците
Отрано бе за делото събрал.

Един след друг ги пусна в обращение:
“Изпраща Бог Месията Исус!”
И не остана в хората съмнение:
“Очакваме Син Божи Златоуст!”

Но след Исус дойде ред на задачата
Учението да се утвърди,
А за да се реши добре най-паче тя
Бе нужно вярата да победи.

И всички си запретнаха ръкавите
Със цел да облагородяват нравите.

2477.

Но Луцифер от ада наблюдаваше
На Бог трудолюбивия екип
И нови козни срещу Бог създаваше...
Опасен много беше този тип!

Разедини любимото учение,
Разкол във него за да насади...
Кое от християнските течения
Върви в угодните на Бог следи?

Враждуват християните до втръсване
Безспир със Сатаната във съюз
След окончателното си откъсване
От добротата кротка на Исус.

Бабтисти, католици, православни,
Се увенчаха със победи славни.

2478.

Човекът знае вече без съмнение,
Че рай и ад са важни учреждения,

В живота ролята им е велика,
Те трайно са навлезли и в езика,

Но ако стане дума за сравняване
Над рая адът е с преобладаване –

За Мери казват “Адски е красива”,
А според други “Адски я не бива” –

Тъй райските реклами са изместени
И с адските събратя са заместени

С надждата, че те са претенденти
На Луцифер за бъдещи клиенти...

А може би тук всеки се стреми
Да свърши със grosнайсторско реми.

2479.

И Бог, и Дяволът, се образават
И даже не изпитват притеснение
В човешките списания да ровят
Във търсене на нововъведения.

Те дълго бяха неосведомени
За ДНК и връзката ѝ с гените,
Но после бяха щедро наградени
И заедно приветстваха промените.

Веднага в съответните архиви
Трогателни колекции възникнаха
От ДНК на мъртви и на живи
И чрез това на нуждите откликнаха.

А учени от Онзи свят намират,
Че лесно могат да ги рециклират.

2480.

Различни бяха в рая и във ада;
Те бяха даже противоположни,
Готови да воюват без пощада
С възможни средства и със невъзможни.

Във рая бяха видни имената
Луи Пастър, Платон, Кюри, Спиноза,
Чиято полза беше всепризната,
А в ада – Калигула, Барбароса...

Човечеството ни е със надежда,
Че първите ще се родят отново
И към това с очакване поглежда...
За вторите съвсем не е готово.

Но Луцифер без всякакво съмнение
Не е съгласен със подобно мнение.

Край на “Библейски напеви”

2481.

На хората със двойни имена
От всички повсеместно се завижда,
Чрез тях те крият своята вина,
Когато нова власт ще се съзижда.

При комунизма – личността една,
При демокрацията става друга,
Изтриват се позорните петна,
Вината се превръща във заслуга.

Народът е до болка търпелив,
Той вижда всичко, но не възразява,
За този грях не му е никой крив,
Лъжецът с леснина го управлява

И чрез лъжите чувства се щастлив
Да го залага и да го продава.

2482.

Тунелът е голям и пълен с мрак,
Побира лесно цялата държава,
В която всеки всекиму е враг
И да запази мрака се надява.

Начало няма той. И няма край,
Без връзка е със цялата Вселена,
Защото има форма на кравай
И самотата е несподелена.

А месеци един от друг по-зли
Полека в календара се изнизват
И в тъмна нощ подобно на стрели
Нещастния народ без жал пронизват.

Мечта все пак кого ли е обвзела
Да чака светлината във тунела?

2483.

На нашето съвремие пред прага
Нещата се уреждаха с тояга

Но след това прогресът ни зарадва,
Поднасяйки ни първа бойна брадва...

Така началникът откри, че с брадва
Е много лесно да се заповядва;

Комуто трябваше да му докладва,
Редовно сочеше, че има брадва,

А трябваше ли да се изповядва
Във храма предвидливо беше с брадва,

Дори ако присядва да обядва
Под дрехата си закопчал бе брадва.

И брадвата освен за инструмент
Успешно служеше за аргумент.

2484.

Със бога Дионисий на Земята
Завърши съдбоносен период,
От вярата изчезна веселбата,
Остана сериозният живот.

Светът на Саваот, Аллах, Йехова,
Със страх и грях замести всеки смях
И казаха, смехът че е отрова
За всеки, който кротко вярва в тях.

Коранът, Библията и Талмудът
Със мъдрост пълни са от край до край,
Целувката целувка е на Юда
И раят им дори е скучен рай.

Един светец остана позасмян
И той се казва Трифон Зарезан.

2485.

Не е ли чудно как преди година,
Чрез някаква магия непозната
Злобарите изчезнаха в чужбина
А “хейтери” останаха в страната?!

Модернизира ни се обществото,
Мръсниците научиха езици
И въобще не мига им окото
Да ползват в ругатните си чуждици.

Когато каже “хейтер” Вестникаря,
Простащината си с това прикрива
И на големите лъжи товара
Продава на тълната доверчива.

Навярно твърде скоро той от “Пич”
Ще се преобрази в “Son of a bitch”*.

* Son of a bitch (англ.) – Кучи син.

2486.

Навред в литературните редакции
Се е събрала интересна гмеж –
Червена, но раздирана от фракции
На Вожда кой слуга е най-горещ.

Макар че те са всичките доверени,
Съвесем не са спасени от беди
И като част от общото треперене
Взаимно всеки всекиго следи.

Кой да получи най-голяма премия
Или държавен нов апартамент,
Или на българската Академия
Да стане доживотен президент?

Отвeтът е във определена поза
И подлост в неопределена доза.

2487.

За дресировка на народа-вол
Ти трябвав продължителни усилия:
“Чавдарче”, “Септемврийче”, “Комсомол”
са път към скотовъдната идилия.

То, опростачването, е велик процес,
Необходим на родната ти Партия,
Към комунизма тя те води днес
И простотията от нея дар ти е.

Във помощ ти е да се примириш
И да приемеш днешните лишения,
А после за награда, току-виж,
Отправят те в небесните селения.

Да кретащ кротко и се възхищаваш,
За нищо друго вече ти не ставаш.

2488.

Дълбоко сред душевните недра
Се крие произходът на Закона:
На Откривателя – “Благодаря”,
На Футболиста – десет милиона.

Ваксината кого ли не спаси,
За да отиде след това на мача,
Възможно е един от тях да си,
Но мислиш ли по следната задача:

“Защо един с талант и много ум
Разкрива тайните на световете,
А друг с ритници и просташки шум
Обира на труда му плодовете?”

(Спестени и моментите не са
Как Футболистът секне си носа).

2489.

*Блажени бедните духом, защото тяхно
е царството небесно.*

(Еванг. Мат. 5:3)

На сън общувах с древни богове
В захлас и не желяех да се будя,
Светът бе техен много векове,
По-силни бяха даже от Талмуда.

И всеки бе добър специалист,
Готов бе и ответственост да носи –
За битките бе Арес, Феб – артист,
А Хера – по семейните въпроси.

Но нямаше, за жалост, между тях
Бог посветен изцяло на Простака,
Това бе грашка, даже смъртен грях,
И на кончината им сложи знака.

А следващите богове на власт
Неправдата поправиха завчас.

2490.

Безликата гълпа на мнозинството
Напредъка желае да възспре
И труд полага за това, защото
В мъртвилото се чувства най-добре.

Макар и рядко раждат се таланти,
Способни светлина да ѝ дадат,
Пред бъдещето стават те гаранتي,
Повеждат я по неизброден път.

Но участва ѝ който подобрява,
Изкупва подвига с горчевини –
Предплата за посмъртната си слава
И чуждите щастливи бъднини.

Така било е и така ще бъде,
Жестоката гълпа жестоко съди.

2491.

От свръхестественост сме обкръжени
И тя прониква в нашите души,
Парализира мускули и вени,
Живота ни чрез страх да задуши.

Едно лице във вожд преобразено
Обсебило е цялата страна,
Защото всичко му е позволено,
Тъй както е през време на война.

Той може да убива! И убива!
Убийствата подържат го на власт,
Убива всяка наша съпротива
Дори и само да надигнем глас.

Убийството за него е естествено
И от съмнения не е предшествано.

2492.

Човек бе нявга в дружба със природата,
Но после ѝ се противопостави,
Потърси на разрухата изгодата
И като разрушител се прослави.

Мощта защо забравя на цунамите?
Самият той нима не е свидетел
На страшни земетръси и на драмите
След Етна и след Попокатепетел?

Но не и не! С безпримерно старание
Природата той безразсъдно дразни
Изпълнен със убийствено съзнание,
Деда че върши наукообразни.

Каква ли изненада за отплата
Подготвя като отговор Земята?

2493.

Как лесно хора жертват Свободата
И заживяват надалеч от нея!
Заделят ѝ една надгробна дата,
За да ги чака кротко във музея.

Безспорно липсата ѝ е изгодна
За скромния живот на мнозинството!
Стабилност дава тя международна
И мирен образ на Политбюро.

Кръвопролитията стават тайно,
Човек до вчера, днес го вече няма,
Защо и как от всекиго е знайно,
Но тайната се крие чрез измама.

С измама всеки кръволок-владетел
Минава за прекрасен благодетел.

2494.

Боксьори, тенисисти, футболисти,
Са славата на цялата страна,
Но вие, младите, с души пречисти
Поглъщайте духовната храна!

Те припечелват много милиони
Във днешните щастливи времена,
Но въпреки че бедност ще ви гони,
Поглъщайте духовната храна!

За тях ще пишете красиви книжки,
Пред тях ще падате на колена,
А после със сподавяни въздишки
Поглъщайте духовната храна!

Поне на вас добре ви е известно:
За бедните е Царството небесно...

2495.

Във криво огледало се оглежда
На Истината тъмното лице
И всекиму различна тя изглежда –
Един я вижда хълм, а друг – зрънце.

Навярно много нещо не достига,
Но не и кривите огледала,
Света ограждат те като с верига,
Без тях Земята друга би била.

Наричат често Истината „свята”,
Но где е тя сега, коя е тя?
За седем милиарда наши братя
Прилича на несбъдната мечта.

За властите е тя досаден трън...
Той ги боде на яве и на сън.

2496.

Безумна нищета! Народен враг!
Погребват те наживо без опяло!
Като на изрод сочат твоя праг
И твойто тяло става тяхно тяло!

“Народен враг”, “Партиен враг”, “Злодей”
Са прозвища, с които си белязан,
Да се самоизлъгваш ти не смей,
Че само със това ще си наказан!

По лагери за непосочен срок
Животът ти зловещо ще протича,
Тоягата ще ти е цар и бог,
Ще те приспиват с песента на бича.

Словата ѝ се помнят много лесно:
“Подготвяй се за Царството небесно!”

2497.

Дали ще мога нявга да заспя,
Приспан от сън щастлив и непробуден
Без ужаса докрай да изтърпя
На смъртни мъки, от Смъртта принуден?

Живея със надежда за това,
Без болка искайки да се умира,
Човек измежду всички същества
Смъртта си може да организира.

Едни приживе гробници строят,
А други опрощения купуват
Очаквайки, че там на Онзи свят
Те многократно повече ще струват.

За среща със Смъртта и аз се стягам,
Но без на милостта ѝ да залагам.

2498.

За този страшно издържлив народ,
Привикнал в много робства да кротува,
Да жертваш къща, здраве и имот?
Нима си струва?

На тъмно той се чувства като кърт
И Свободата малко го вълнува...
За него да вървиш на явна смърт?
Нима си струва?

Той тайно се надява да умреш
И след това за тебе да тъгува...
Глупци във черква да ти палят свещ?
Нима си струва?

Не струва! Но при все това обаче
Героят смело към смъртта си крачи.

2499.

Машината работи в такт без грешка
Според изискването на програмата
И във месомелачката човешка
Без хората се разиграва драмата.

Това което превеха палачи
Сега е поверено на роботите
И ликвидационните задачи
Се точно изпълняват според квотите.

Убийствата са масови, безспирни...
Кои за тях са главните виновници
Във този свят, населен с хора мирни?
Мълчат гробокопачите-чиновници.

Конструкторът, машината създал,
Оказва се отдавна бил умрял.

2500.

Vae victis!

(Brennus, 390 B.C.)

Във паралелната на нас Вселена
Нацизмът вредом беше победил
И върху политическата сцена
Единна воля беше възцарил.

Веднага свикан бе състав съдебен
Срещу жестоката престъпна сган
Със целия материал потребен,
За да не бъде никой оправдан.

На първо място Чърчил, Рузвелт, Сталин,
Заслужиха присъдата “разстрел”,
Светът защото бе от тях подпален
И Марс безбройни жертви беше взел.

Подръжник всеки техен бе убит –
Така вселените са вече квит.

2501.

Убийствата щом са неизброими
И да поеме няма кой вината,
Палачите, укрили своето име,
Твърдят: „Такива бяха времената”.

А времената, без вина виновни,
Безгласни, бездушевни, безтелесни,
Превръщат се в престъпници световни
За сметка на диктаторите местни.

Тях няма как да пратят във затвора,
Напуснали са вече календара
И споменът им служи за опора
На Злото, със Доброто в надпревара.

А на убитите кръвта пролята
Попива постепенно във земята.

2502.

След много кръв, убийства и безчестие
Все пак настъпва краят на войната
И гълъб носи за мира известие
На оцелелите под знамената.

Но кой подписва важното примирие? –
Това са все убийци-генерали,
На чийто път по кървавите дири е
Смъртта – цена на техните медали.

Празнува се върховното събитие
Със приеми в духа на вечна дружба
Във името на мирното развитие

За получаване на нова служба,
С която всеки мир подготвя почва,
Поредната война за да започва.

2503.

Съвременето бавно отлежава
И погледът му вече е назад,
Там Славата изчезва във забрава,
Противникът превръща се в събрат.

А бъдещето слива се с враждата,
Оръжията трупат се навред,
Награда за мнозина е войната,
Възпява се от не един поет.

Сънуват се приятните картини
На светове, лишени от войни,
Рисувани през минали години
Във името на светли бъднини.

Те за ума приятна са гимнастика,
Но спадат към научната фантастика.

2504.

Човекът на осемдесет и три
Не търси вече слава и пари,

А е обърнал поглед към безкрая,
Където, казват, че се крие Рая.

За там опитва да прокара път,
Но греховете доста му тежат...

Той с вяра е поне във мисълта си
Да мине скрит сред трудовите маси,

Които имат договор щастлив
Да влизат в Рая като колектив.

Така в очкване минават дните
С надежди за безсмъртие пропити,

Докато сред пенсионерски глад
Напразно търси връщане назад.

2505.

Човечество...Кое е най-значимо
През всички изживени векове?
Умът? Желанието несломимо
Към нови неизвестни светове?

За жалост не! Единствено войната
Бележи неговия нравствен лик,
Тя дава правилата на играта,
За нея всяка личност е войник.

На нея без да иска посвещава
Годините на своите деца
И бойните им знамена кръщава
Във името на Сина и Отца.

По този път отново и отново
Доказва, че за мир не е готово.

2506.

Ще ми даде ли някой обяснение
Защо воюват милиони хора
И се избиват с бясно настървение,
За да изпълват с трупове простора?

Изтъкват поводи, но не причините,
Причините зад лудостта са скрити,
Където се натрупват през годините
Под покровителството на парите.

Напредват срещу себе си редиците –
В бой непознати срещу непознати,
И броя умножават на вдовиците
Във чест на вождове-дегенерати.

С това планетата ни съумя
Да стане „Звездна лудница Земя”.

2507.

Безспир подметките на вековете
Отнасят в ада кървави следи
И във чистилицето са приети
На Стикс край чудотворните води.

Стикс земни всякакви петна измива,
Но не и тези от човешка кръв,
Във Времето която тъй се влива,
Че се държи за него с дива стръв.

Кръвта е връзка между двата свята,
По-здрава става тя от век на век,
Доставчик неизменно е Земята
С производител гордия Човек.

Химиците край адските казани
Да търсят заместител са призвани.

2508.

В страна където всеки плагиатства
За плагиатство никого не съдят,
Чрез плагиатства трупат се богатства,
Там плагиаторите ще пребъдат.

Съзреш ли нейде важна мисъл чужда,
Готов си да я присвоиш веднага,
Тя в тебе чувство на ловец събужда,
Да бъде твоя много ѝ приляга.

Не я крадеш, а я одъщеряваш!
Подвързваш я във своя труд безплатно,
Защото стойността ѝ оценяваш!
Не си я даваш никога обратно!

А там пред зданието на театъра
Ти кима статуя на плагиатора.

2509.

Расте литературната ентропия
По силата на нерушим закон
И тържествува в милиони копия
Под слънчевия ведър небосклон.

Изтича от поемите и драмите,
От стихове пропити със любов –
Във името на Бога и на дамите,
От думите на вожда-философ.

Натрупва се безспир в библиотеките,
Ехти във електронния ефир,
От нея са задръстени пътеките
С елегиите за световен мир.

Тя уважавана е, даже четена,
И термодинамично предпочетена.

2510.

Народната любов е безгранична,
Налага се да се ограничи
И Вождът чрез охраната си лична
Опитва силата ѝ да смекчи.

Най-първите са милиционери
На стража неотменно ден и нощ,
А на двореца пред самите двери
Стоят гвардейци със затъкнат нож.

И птичка даже няма да прехвъркне
През тази заградителна стена –
И да прехвъркне тя ще се натъкне
На бдящите по покрива звена.

Така прикрит той дава мило-драго
За нашето общонародно благо.

2511.

На Партията снимките архивни
Са склонни към магически промени –
Лица на Вожда станат ли противни
От там изчезват като неродени.

Усмехнатите някога другари
Един след друг напущат колектива,
За тях в съда последен час удари,
Изключена е всяка съпротива.

На снимката е Вождът сам накрая,
Избитите заместват се с предмети,
Те може би са в ада или в рая,
Но тук са на безобразност проклети.

От гореказаното пряко следва,
Вълшебството че всячески напредва.

2512.

Комунистическият славен строй
Бе златоносна мина, но без злато,
Обкичен бе отвред с реклами той
За светло бъдеще с лъжи богато.

Измамата бе главно за износ –
Че няма злато видно бе от всеки,
Но за слова по този прост въпрос
Присъдите съвсем не бяха леки.

Правителството, ЦеКа и ДеСе
Крепяха тайната си безподобна,
Уверени, че ще им донесе
Признание и власт международна.

Международна – да, но се оказа,
Че е не власт, не обич, а омраза.

2513.

Човек докопа ли се до властта,
Налага се да сменя очилата,
За да изглежда розова калта,
В която е затънала страната.

Сред розовия си измислен свят
Той другарува само със Успеха –
Макар от други да е непризнат,
За него е опора и утеха.

Щом дойде време, дава ги на друг,
Лъжата сладка за да продължава
И както винаги чрез сърп и чук
Идеите им да уеднаквява.

И продължават розовите мнения
С лъжи да хранят много поколения.

2514.

Между религията и науката
Се шири здрачен незает простор,
Там философите си гонят скуката
И разкрасяват своя кръгозор.

Не само с ум, но главно с красноречие
Поднасят те картина на света,
Един с друг в творческо противоречие
За хората, живота и смъртта.

На философията във изложбата
Днес има мостри, броят им расте,
И всеки съобразно със заложбите
Решава сам дали да ги чете.

Не искам във подробности да влизам,
Но те са с оканчанието „-изъм”.

2515.

О, не доверие, а суеверия
Причините са за един народ
По силата на някаква мистерия
Да слага сам на себе си хомот!

Хомота той си носи с обожание
Под формата на вожд и парламент,
А често и без всяко колебание
Добавя и палячо-президент.

Съвместно сътворяват те История
Със много робство и със малко срам
Край родното красиво Черноморие
Във ролята му на свидетел ням.

Понякога без видима причина
Владетели се внасят от чужбина.

2516.

Система от изкуствени нещастия
Ме следваше по моя жизнен път,
Насила в комунизма взех участие
С клеймо „народен враг” на мойта гръд.

Макар трудът да беше принудителен,
Той беше начин да остана жив,
Бе изнурителен, но и спасителен,
А аз бях много, много издържлив.

Непокорените властта премазваше
С терористичния си апарат
И престъпленията си замазваше
С измислици за предстоящ преврат.

Противно бе ми да живея в страх,
Но аз живеях... Даже оцелях.

2517.

Преструвката, предимство дава тя
На оногова, който я владее
И нейното значение в света
Да отрече кой може да посмее?

Вълкът заема поза на овца,
Лисицата се прави на умряла,
А богаташът има сто лица
С една душа за подлост закопняла.

Представя се за пръв социалист
И Партията с радост го приема –
Милионер като сълзица чист
Се слива със червената система.

А в парламента под дебела сянка
За него има депутатска банка.

2518.

Родилните петна върху душата –
Какво ли могат да разкрият те?
Синът ги наследява от бащата
Без оглед иска ли или не ще.

Народът безпогрешно ги усеща,
И на значението им държи,
Когато на предизборната среща
Синът разказва бащини лъжи.

Цветът им склонен е да се променя
И от червен да се превръща в син,
Лъжата малко е преиначена,
Но смисълът ѝ вечно е един:

„Обичам ви и силно се надявам
Като баща си да ви управлявам.”

2519.

Наполеон разместваше корони
Тъй както Сталин местеше народи...
И двамата живеят в пантеони,
И двамата възпети са във оди.

По броя на създадени вдовици
Наполеон изглежда, че е първи,
Защото сталиновите войници
Жените също давеха във кърви.

Защо човечеството величае
Такива личности като водачи,
Когато от Историята знае,
Че те са всъщност масови палачи?

Навярно затова, че предсказуемо
При тях народът мря неописуемо.

2520.

Страната се разяжда от страдание
И воплите на гладните раздират я,
Но взорът на Народното събрание
Е вперен в случая със Мишо-Бирата.

Естествената смърт ли е причината
Да тръгне към небесното селение?
Защо не са изследвали урината
Преди да му устроят погребение?

И продължават да растат заблудите
Под формата на важна информация,
Не хващат вяра вече даже лудите,
Но не надига глас добрата нация.

Така се произвежда многократно
От мишка планина... А и обратно.

2521.

Във нощите на лагер „Куциян”,
Където рядко някой оцелява,
Аз от надежда светла бях огрян:
„Да властват с ден по-малко им остава!”

Докато гинехме сред скръб и глад
На кликата червена за прослава,
Аз вярвах във щастливия обрат:
„Да властват с ден по-малко им остава!”

Събратя по нещастие със плач
Посрещаха поредната проява
На човекоподобния палач...
Аз казвах: „С ден по-малко им остава!”

Бях прав, но и отчасти удивен,
Че същото отнася се за мен.

2522.

Развива се, но вечно без промяна
Любимият ни ненагледен свят,
Нарича подвиг мъжката измяна,
А женската измяна е разврат.

Мъжете се избиват на дуели
Във името на мъжката си чест
И чистите съпружески постели...
Там всеки мисли се за Херкулес.

Това неравенство докато трае
Неправдата ще е от женски пол
И никой никога не ще узнае
Причината за този произвол.

Тя в древния матриархат остана
И в пещерите там е закопана.

2523.

Това, което нямам, ми стига за цял живот.

(Георги Богданов)

Осмислиш ли живота си чрез липси
Ти се издигаш в своите очи,
Доказвайки, че от особен тип си,
Белязан с непомръкващи лъчи.

Не те тревожат битови проблеми
И всякакви стремежи към разкош –
Не може липсата да ти отнеме
Ни Господ благ, ни Сатаната лош.

Ти носиш свободата си на шия,
Тъй както други робския хомот
И топлината ѝ като че ли е
Душата ти съгряла за живот.

Сред всичките могъщества в света
Ти си подвластен само на Смъртта.

2524.

L'espérance d'être soulagé lui donne du courage pour souffrir.

(M. Proust, „À la recherche du temps perdu”)

Преди страданието да започне
Осигури си свестен утешител,
Специалист по мерките оброчни!
Иди във някоя света обител!

Без предварителната подготовка
Не давай болката да те връхлита!
Избирай подходяща обстановка,
Където да разчиташ на защита!

Утехата ти там ще се дозира
Според страданието ти със мяра,
От всичко Бог спасение намира
Ако го увериш във своята вяра.

Остава да се види е ли свише
Възможно болката да се предприше.

2525.

Без оглед от какъв вид е играта
Човек участва, за да побеждава,
Играта му напомня за войната,
Успехът му – за героична слава.

Ще се измисли ли игра за дружба,
За подпомагане в живота мирен?
Уви, не съществува още служба
От този вид по Глобуса размирен.

Надмощие чрез устрем към победа
Е главна цел и същност на Човека,
Човек с човек, а матадор с говеда,
Чертаят кървавата си пътека.

И някои приемат с основание
Мира за ненормално състояние.

2526.

Да съм щастлив далече от Родината
Вместо поробен да живея в нея
Бе без съмнение първопричината
Отдавна за чужбина да копнея.

При комунизма здрава бе оградата,
Подсилена с телата на убити
При опит да преминат през обсадата,
Осигуряваща ни дни честити.

Аз знам, навсякъде царува злобата,
Но пред Закона тя се усмирява
И затова си заслужава пробата
Да се простиш с червената държава.

Дано, напусната от хора свестни,
Властта прогледне и от срам се стресне!

2527.

Със надценяване на съвестта
Започват проповедите морални –
Зоват те за душевна чистота
Чрез средства актуални и глобални.

Но съвестта е твърде нежен цвят,
При много хора той без време вехне
Животът още докато е млад...
Лекарство няма за душите техни.

Живеят си без съвест те добре
И всички земни власти оглавяват,
А друг до тях ако се добере
Веднага съвестта му отстраняват.

Така той няма чувството за грях
И бързо става точно като тях.

2529.

*Дядо ми казваше, че случаят
е истински. Разказвали са му за
него на Карнобатския панаир.*

Желаше човекът да успее
Чрез вяра в Бога да забогатее
И тайно чакаше в мечти унесен
Да види чудотворен знак небесен,

Обикновено въплатен във птица,
Но не каква да е, а гълъбица
И не кога да е, а в час среднощен
Със блясък, придружен от трясък мощен.

Човекът си направи точна сметка,
Провря глава през тясната решетка
На ниския прозорец и когато
Дойде момент за чаканото злато

Той каза вместо „Злато под кревата!“
„Стори ми, Боже, на креват главата!“

2529.

Науката за наследствеността
Изследва удивителни явления
И в политиката навлиза тя,
Естествено, с научни намерения.

Освен по утвърдилия се път
Там и безжично се предават гените,
Например щом министър е мъжът,
Съпругата е сред ощастливените.

Веднага получава шефски ген
И пост по върховете на държавата,
Макар че качества до този ден
За длъжността съвсем не притежава тя.

А със течението на годините
Предава този ген и на роднините.

2530.

Живее робството и се развива
В съзвучие със общия прогрес,
С любвеобилна маска се прикрива
И с чест дарява хората без чест.

Банкери, премиери, генерали,
Глаголят непрестанно „Свобода!”
От всички ваши свободи с коя ли
Над нас ще се смилите, господа?

Да бъдем кротки, мирни и покорни,
Да пълним вашия бездънен джоб
И джоба на слугите ви придворни –
Това е свобода за всеки роб.

А то, ако не друго, означава,
Че хватката ви става все по-здрава.

2531.

Бе Мавзолеят погребална сграда,
Но Партията го преустрои
И го превърна в извор на площада,
От който комунизъм да струи.

Край него точат се човешки маси,
Обучени да викат в хор „Ура!”,
Защото вечно гладните стомаси
Командват мозъчната им кора.

А гордо на трибуната изправен
Стои невзрачен някакъв водач,
От Кликата наричан богоравен,
А всъщност най-обикновен палач.

Тълпата той приветства с умиление,
За да прикрие своето презрение.

2532.

*Духовно покори страните,
които завладя със мез!*

(Ст. Михайловски)

„Убийство” е най-точното заглавие
За всичките военни институти –
Гаранти на народното безправие
И със кланета кървави прочути.

Живота да отнемеш е занятие
И дълг на всеки във военно време!
Но също печелившо предприятие,
Което пълни банки и кореми.

За него чрез маневри и учения
Война подготвя мъдрият владетел,
А патриотите със възхищение
Го възхваляват като добродетел.

Предвечна ли е тази участ славна? –
Не! Тя започва още по-отдавна.

2532.

Между водачи и гробокопачи
Различието е хилядократно,
Макар че жизнените им задачи
Са свързани навеки безвъзвратно.

Едните са с промишлени машини,
А другите работят със лопата,
Едни са Сталин, Хитлер, Мусолини,
А други са безименни в тълпата.

Най-първите Историята помни,
Останалите тънат във забрава –
Неоценени, бедни и бездомни,
Те нямат право на държавна слава.

Но щом се приютят на Онзи свят,
Там всички тях еднакво ги ценят.

2534.

Дали е геният самодостатъчен?
Не се ли свързва с действителността?
Или е още в стадия зачатъчен
Постигнал тайната на мъдростта?

Възправя се завършен сред лазурите
Без преход и начален период
И непрекършен от мощта на бурите
Със поглед вперен в неизброден брод.

Самичък тегли той напред планетата
Чрез някаква неземна леснина
Със континентите и със моретата
Към по-малко нещастни времена.

Праволинейно следва му урока тя
Докато друг не измени посоката.

2535.

Една тринадесетгодишна Ема
Бе моя ученическа любов,
Изпрацах ѝ поема след поема,
За нея да умирам бях готов.

Но тя порастна и стана съпруга
На някакъв известен адвокат,
Красива беше пак, но беше друга,
А аз бях остарял макар и млад.

Не беше отчуждена. Беше чужда.
Любезна беше както нивга с мен,
Но не усещах в мен да се пробужда
Страстта, с която нивга бях дарен.

Разделно земния живот проспахме
И нивга заедно не се събрахме.

2536.

Бе комунизмът с много неизвестни
Особено за малките деца,
Войници пееха съветски песни,
Но на пазара нямаше яйца.

Небръснати мъжаги със винтяги
И мрачен вид тършуваха навред,
Пребиваха с приклади и тояги
По воля на Партийния Съвет.

Бащи и майки, чичовци и лели,
Дома напущаха за малко уж,
А после с народополезни цели
Ги смаза вездесъщият ботуш.

Очакваше се ведро просветление
До ден, до два, до трето ... поколение.

2537.

Навред под слънцето цари насилие
Като основен белег на властта,
Насилието е във изобилие
По всичките етапи към смъртта.

На всяка правда то е отрицание,
Законът му препълнен е с лъжи
И те са неговото оправдание
Безсмъртието си да задържи.

Поддържа във измамно равновесие
На робството отчаяния свят,
Сред който гонени от мракобесие
Ведно столетия и хора мрат.

О, Всемогъщи Господи, къде си?
Защо поне веднъж не се намеси?!

2538.

„Стихове за вожда”

(Блага Димитрова)

Изхвърлих пролетарските одежди
От моя поетичен гардероб
И с подновени творчески надежди
Пегас и аз препуснахме в галоп.

Капитализъм почнах да възпявам
Чрез инвентар макар предимно стар
И в красотата му да се вживявам,
Но не намерих щедър господар.

Тогава се обърнах към душата
И съкровенната ѝ дълбочина –
За мен тя дълго беше непозната
В комунистическите времена.

Да я възпея със възвишен стих
Реших... Но нищо в нея не открих.

2539.

Един човек е безусловно нужен
За сътворяване на самота,
Но този дар дали е дар заслужен
Зависи често само от властта.

Не сме безброй, но не и малко ние,
Познали отвратителния страх
От мъки в единичната килия
И спомените свързани със тях.

Така са вижда всеки колко струва...
Когато сам е, царят не е цар,
Тук няма кой на цар да се преструва
Нито на пръв партиен секретар.

И зверовете се очовечават,
Но после някои това забравят.

2540.

Пантеон (на древногръцки—дом на всички богове).

Чии останки да са в Пантеона?
Умрели водят спор във вечен сън.
Бе Мирабó тук, но за връзки с трона
Изнесоха му костите навън.

Местата там отново са заети
От мощите на не един герой,
(Богато от французите възпети)
С билет за неограничен престой.

Добре е грешката да се изключва,
Но странна е съдбата на Марат* –
Да влезе в Пантеона му се случва,
А после за вредител е признат.

Ще трябва да се промени закона,
За богове е само Пантеона.

* Дори за кратко Парижкият Монмартър е бил прекръстен на Монмарат.

2541.

Романи пълни с всяка добродетел
Добрият ни съвременник чете,
Но същевременно е и свидетел
Неспирно как жестокостта расте.

Той е втрещен, уплашен, сепнат, смаян,
Доброто няма ли да победи,
Щом всеки автор, знаен и незнаен,
Хвалби за неговата мощ реди?!

И удивленията продължават
С хилядолетия отзад-напред,
Но докато доброто поощряват
Жестокостите се множат безчет.

А може би настъпил е моментът
Въпроса да разисква парламентът.

2542.

Властта, властта, какво ли тя не дава!
Утробата ѝ ражда чудеса!
На голата посредственост – прослава,
Сурдинка на народа за гласа.

В езиковед велик превърна Сталин,
А Мао Дзе Дун във рекордър-плувец,
Цар Фердинанд във ботаник прехвален,
Доган във пръв специалист по ВЕЦ.

И тримата от горната препратка
Със слава обществото ги покри,
Но при Доган чрез много ловка хватка
Бе славата съпътствана с пари.

Такива благородни постижения
Са примери за много поколения.

2543.

Сърце, коси, очи, гърди и устни
Поезията може да допусне,

Но дроб, без оглед черен или бял,
Поет не го е никога възпял.

Сред други пренебрегнати това са,
Червата, бъбреците, панкреаса,

С голяма вероятност някой ден
Да бъде този пропуск отстранен,

Когато на Поета стане ясно,
Без тях на него че ще му е тясно...

Бандит, банкер, министър, вожд и поп
Живеят без сърце, но не без дроб,

Те всички чувстват се в отлично здраве,
Но в бъдеще това ще се поправи.

2544.

Когато спретнаха ми уволнение,
От комунист получих утешение:

„Попаднал си на милостиви хора,
Ти можеше да влезеш и в затвора.”

Когато без присъда ме изселиха,
Каза: „От бой добре, че не те смелиха...”

На лагер пратиха ме за година
„Добре, че за година всичко мина.”

Отнеха ми имота, даже вещите:
„Нали си жив и не ти палим свещите!”

Накрая, чакан, дойде и процесът,
След който трябваше да ме обесят.

„Да, радвай се със пълно основание!
Убит си чрез съдебно заседание.”

2545.

Прескачам все по-трудно през годините,
Изглежда трябва вече да се мре...
Дали са ползотворно те преминати
През бурите в житейското море?

Свидетел дълго бях на диктатурите
И всяка ми изглеждаше без край
Със дребните различия в контурите,
С лъжите за кафяв и ален рай.

Бе Свободата тяхното послание,
А робството единствената цел,
Постигната със кърваво старание
От този, който бе властта превзел.

Ще търся Свобода на Онзи свят.
Дано там брат за брата да е брат!

2546.

Попаднал бях на любопитна случка
В един голям провинциален град
При избора на най-красива кучка,
А той с красиви кучки е богат.

Строиха всички кучки дългоноги
И всяка бе с прекрасен оглавник
Пред безпристрастните съдии строги
В очакване на паметния миг.

Награда първа – кучката на кмета,
А втората – на неговия син,
На дъщерята кучката бе трета.
Със мнозинство. Против – нито един.

При изборите важно е съзнателно
Да се постъпва чиновочитателно.

2547.

*Лепешинская твърдеше, че е от
белтък е получила живи клетки.
Български „учен“ го потвърди.*

Науката учудена прие го
Във свойте всеобемащи недра,
Когато съобщиха ѝ за него,
Партиен комитет че го избра.

Той най-напред доказа, че в белтъка
Безклетъчно се ражда нов живот
И Партията-майка многоръка
Го подкрепи със целия народ.

За тази глупост друг би бил изгонен
Завинаги от всеки институт,
Но той остана горд и непреклонен –
Бе луд, но беше наш, партиен, луд!

И продължи прилежно да се труди
За щастие на всички други луди.

2548.

Злини безброй поднесе ми живота,
Нечакано дочакани от мен,
Но урвата към моята Голгота
Изкачвах от надежди окрилен.

Нещастия сърцето ми калиха
И аз ги възприемах с лекота,
Понасях ги със издържливост тиха –
Не ме срази желязната пета.

Но щом като ме сполетя сполука
След като жертва на жестокост бях,
Усетих как сърцето се пропука
И аз от много щастие умрях.

Причината не бе пари, жена,
А крахът на Берлинската стена.

2549.

Числата с точността си илюзорна
Кого ли не са вкарвали в заблуди!
Лъжа чрез тях за истина безспорна
Да счита всеки може да принуди.

Статистики процентите извиват
И с доказателства на вид научни
Пред укротения народ разкриват,
Че мъките му са благополучни.

Една математическа хипноза
Е с резултат психически зарáзен,
Но въпреки отличната прогноза
Коремът продължава да е празен.

Борбата между него и числата
За свята на Земята е призната.

2550.

Какво в наследство древните оставиха?-
Религии от всевъзможен род!
Но и с умението се прославиха
Как да скъсят човешкия живот.

Най-първо във зората на годините
Е простото набиване на кол
Или разчекването из пустините
Във името на власт и на престол.

Модерно за века мероприятие
През ранното владичество на Рим
Било е живописното разпятие
Преди Христос във него да внедрим.

Това за властите е днес опасно.
Бандитите го ползват само частно.

2551.

*Кръщават ги когато са във клетка
(Орлите нямат свои имена)*

Според зоологическата сметка,
За да отчитат тяхната храна.
Човешки имена те не харесват,
Достатъчно е името „орел”,
Във небесата сини за да шестват
Далеч от клетки и бодлива тел.
„Кой бог на хората си заповяда
Животът ни да е под тяхна власт?
От робството ни черпят те наслада,
Децата си за да развличат с нас!”
Въпросите се носят из простора,
Но да им отговарят няма хора.

2552.

Прекрасна е реалната Вселена,
Но нереалната е по-прекрасна –
Със всичко нереално е снабдена
И на законите не е подвластна.

Човекът във сърцето си я носи,
Осигурена с всякакви удобства,
Във нея няма бедни, голи, боси,
Унищожени са и всички робства.

Размерите ѝ са необозрими,
Но мисълта ни бързо я обхожда,
Мечтите до една са изпълними,
Разбира се, без „Стихове за вожда”.

Вселените взаимно се обичат,
Защото никога не се пресичат.

2553.

Ведно с поезията и морала
Науката излезе на пазара,
Продаде се на части, после цяла,
Търговците във храма за да вкара.

Научни публикации за продан? –
Разбира се! „Парите не миришат.“*
Продажбите растат във края роден,
Разраства се добре алъш-веришът.

И некадърници са все начело,
Послушковци с фалшиви докторати,
Към върховете маршируват смело –
Бойци на Партията всепризнати.

А Сатаната даже се закле,
Че сам не би го съчинил по-зле.

* Думи на римския император Веспасиан («Pecunia non olet»).

2554.

Със опознаването на душата
Човек се занимава цял живот...
Дали доволен е от резултата
За този доста кратък период?

Безспорно множеството са доволни,
Обаче единиците не са,
Не търсят те утехи богомолни,
Не вярват във свещенни небеса.

Мелодия, поема, лик, пиеса,
Ги карат по-добре да разберат
Във собствената си душа къде са
От всеки земен и божествен съд.

Но без това напълно да узнаят
Нечакано ги изпреварва краят.

2555.

Във бъдещия петдесети век
Със нови имена са градовете
И удивен е днешният човек –
Защо е тъй не може да се сети.

Без Александрия, без Вашингтон,
Без Петербург, без Рим, без Барселона?!
Изглежда, че чрез някакъв закон
Светът превърнат е във мирна зона.

Свалили са водачи и царе,
А вместо тях Пастъор, Кюри и Нютон,
Така решили, че е по-добре
Вместо лица със ореол барутен.

За първенци на времената свои
Изгъкнали безкръвните герои.

2556.

Могъща Партия стои на пост
Между властта и гласоподавателя
И досега не е измислен лост
Със мощ, която нея би разклатила.

Тя волята улавя във капан,
Властта чрез нея е непроницаема
И бедният човек онеправдан
Със свободата си заплаща наема.

Обхванат от вълпения му страх
Загъва с тръпни пръсти бюлетината,
Изгаря го ненавист срещу тях,
Но ги избира да рушат Родината.

А след това на чашка със съседа
Празнува изборната си победа.

2557.

Къде е гробницата на мечтите? –
Убиват ги, но без да ги погребват...
Те може би остават нейде скрити
От страх повторно да не ги изтребват.

Възкръсват не веднъж, а много често,
Христос дори от рая им завижда,
Народът с обич ги използва вместо
Неволята...А тя отвред приижда.

Убийците живеят във палати
И на конгреси се самоизбират,
На всички свои жертви са познати,
Но в не един закон заслон намират.

Обаче и да ги унищожават
Мечтите се по чудо умножават.

2558.

Копнея за безбожие в света,
Но знам, че то е неосъществимо
Докато най-красивите места
Са дар за някакво лице незримо.

Какъв велик и непосилен труд,
Положен е по цялата планета
Незримият да има зрим уют
В пагоди, синагоги и кубета!..

И милиарди коленичат там
И всеки шепне своята молитва,
Уверен в богомолния си плам,
Че тя към Него незабавно литва.

Измислен е и все пак е могъщ...
Да би бил жив, Той би бил вездесъщ!

2559.

Накичил се е гордият Човек
Със добродетели и със достойнство
И не роднински, а със присмех лек
Оглежда цялото маймунско войнство.

Дали обаче той над тях стои
По всички измерения житейски
Особено ако му предстои
Да се понасят мерки полицейски?

Дори със изтезания и бой
Не ще заставите една маймуна
Да мине със маймуните под строй
Пред някаква маймуна на трибуна.

А са добре известни цели нации,
Които там минават със овации.

2560.

“...Но в затвора попаднал на хора и станал човек.”

(Н. Й. Вапцаров)

Когато бягство са организирани
Престъпници в Сибирския „Гулаг”
Във групата си често те прибирали
По някой сочен за „народен враг”.

Политзатворниците там се славели
Със честност и със примерен морал –
Във лагера каквото и да правели
Прибавяли към него идеал.

Престъпниците те превъзпитавали,
Посочвали им правилния път,
Последните това добре съзнавали
И искали да им се отплатят.

За да поправят своята вина,
Употребявали ги за храна.

2561.

Люпилнята за висши подлеци,
Внедрена от Червения шаман,
Снабдява Партията с първенци
По предварително изготвен план.

Те са способни на какво ли не –
Имот крадат от класовия враг,
Участват в септемврийското клане
И са готови да участват пак.

За собствен и партиен интерес
Предават даже родния си брат,
Те нямат чест, но са богати днес
И рай за тях е аленият ад.

Не се усещат нивга засрамени –
Те са неизтриваемо червени.

2562.

Гладуваме. Но също аплодираме...
Да почнем – ясно. Но кога да спрем?
Оглеждаме се гузно и не спираме.
Ентузиазмът е в голям подем.

Агентите със злоба във очичките
Внимателно следят около нас,
Готови да ни арестуват всичките
За уклон спрямо милата ни власт.

Водачът, поласкан до удивление
От засвидетелстваната любов,
Поддържа пляскането с вдъхновение
И да го спре съвсем не е готов.

А който спре, дали не му се струва,
Че може би живота си рискува?

2563.

Безчет познати, а и непознати
От Този свят прехвърли в Онзи свят
Чрез смели и решителни похвати
За да запази днешния палат.

Властта за него беше силно вино
И той от нея бе опиянен,
Убийството макар и безпричинно
Бе вярата му в утрешния ден.

Когато на трибуната застана
Пред тъмната трепереща гълпа,
За негова прослава призована,

Да си помисли той не се стърпя
И промълви през устни свити:
„О, колко много хора неизбити!”

2564.

На този, който печели

\$ 15 милиона на ден.

За да открадваш хляба всеки ден
На над петнайсет милиона люде,
Ти трябва да си щедро надарен
Със липсата на нравствени подбуди.

Но въпреки това не си щастлив,
Господство без любов парите носят,
Макар че ти си богобоязлив –
Троха подхвърляш на които просят.

Наивно мислиш, че ще те спаси,
Тя съвестта не може да изчисти
И няма твоя дълг да погаси
Със помощта на всички антихристи.

Не си приписвай титлата „спасител”!
Каквото и да правиш, си грабител.

2565.

*За статията „Защо ме изкушавате лицемери“
Кр. Патухов получи 5г годишна присъда и бе
удушен през 1949г. в Сливенския затвор.*

Той вярваше във честното начало
И виждаше във злото придошло
Възможност комунизмът като цяло
Да бъде все пак поправимо зло.

Описваше добре, правдиво, точно,
Допусканите грешки от властта
И затова осъден бе предсрочно
Да се качи на влак към Вечността.

Убийството на старец е задача
Със лесен за решението край,
Реши я бързосрочно Удушвача –
Бе много сръчен този негодяй.

А за възпоминание на злото
Той взе на жертвата си облеклото.

2566.

“The Best Way Out is Always Through”

(Robert Frost)

За разлика от другите безчет
Сравнително изгодно се продаде,
В държавната софра бе най-отпред
И скоро от авантата преяде.

Зле подражаваше на Робърт Фрост,
Но го приеха за оригинален –
Не може да поставяш под въпрос
Поезията на поета ален!

След идеологически завой,
Последвал гибелта на комунизма,
Той пак представяше се за герой
Чрез очистителна духовна клизма.

А ние, свикнали с превъплъщения,
Приехме го както преди – с презрение.

2567.

Тиранът нявга бил ли е човек? –
Да, може би преди да се роди,
А след това навред във своя век
Оставя трайни кървави следи.

Животът му е силен земетръс
С единствена задача да руши
И да допълва Глобуса със мъст
Ако не смогне да го задуши.

Кому е нужен този господар?
На Дявол, Бог или на Дух Свети?
Ликът му на Земята е прастар
И всеки земен гражданин гнети.

Но той умее според времената
Да сменя знамената и боята.

2568.

На брой са повече от милион
Членуващите в Партията-майка,
Те не признават общия закон,
А ЦеКа и червената нагайка.

Живеят импрегнирани с лъжи,
Обхванати от хватката им здрава
И всеки трябва да се задължи
На безпартийните да не прощава.

Народът е задълго разделен
На две чрез линията на позора,
Той няма как да е освободен
Докато го командват тези хора.

В тълпи червени са обединени
И с престъпления са закалени.

2569.

Умът и чувствата са покорители
Един на друг, но трудят се съвместно.
Те борят се...Кои са победители
Да се отсъди никак не е лесно.

За чувствата гласуват в хор поетите
С различни степени на надареност,
Презрели гордо звонка на монетите
И техния непредсказуем пренос.

Във полза на ума гласуват учени –
Чрез ум нали си изработват хляба
И с него резултати са получени,
Кроящи на напредъка мащаба?

Умът и чувствата са разделени,
Но на война участват съюзени.

2570.

Защо ли доста се мълчи в България
За бедствието с име Кобурготски?-
Той цар бе и сред царските бездария
Успя задълго да живее скотски.

Обвзет от манията за величие
Изпрати българина да се бие,
А той с невъзмутимо неприличие
Зает в двореца бе със содомия.

Възнаграждаваше добре манафите,
Изписвани понякога от странство
С пари на селяните и еснафите
И цялото окаяно стопанство.

Когато бе изритан от страната
Той ги прибра при себе си в колата.

2571.

Несгодите на селските стопани?
Ще бъдат ли съзрени някой ден?
Отдавна незарастналите рани
Очакват своя лекар нероден.

Преди ги грабеше една държава,
Сега един единствен господар
Във правото си да постановява
Цените на свободния пазар.

За който не желае да работи
И иска да надига гневен глас,
Тоягата в ръце на мафиоти
Веднага му доказва свойта власт.

Оказва се, че във страна свободна
За Свобода земята е негодна.

2572.

Във топлия следобед на неделята
Снегът почти напълно се стопи
На слънчевия диск според повелята
Във знак, че на Земята ни търпи.

Търпението му е на приключване
И има доста данни за това
Според международното проучване
Във връзка със природните права.

Природата се бори за правата си,
А ние викаме ѝ само „Дай!”,
Живяхме досега във нея с гратиси
И е възможно тя да каже „Край!”

Тогава, отмъщавайки за раните,
Ще вкара в употреба и вулканите.

2573.

Типичният партиец е с портрет
Значителен във всяко отношение –
С авторитет по кой да е предмет
Сред кроткото безлико население.

Той е представителят на властта
На комунизма светъл през годините
И сочи ни необходимостта
Да няма хляб и сол по магазините.

Той трябва всеки ден да бъде в крак
На алената линия с промените,
Когато стар приятел става враг
И се оказва между най-презрените.

А също дължен е в ДС-беседите
Да дава сведения за съседите.

2574.

Какво ми носи загубата? – Скръб,
С която трудно може да се свикне,
А, казват, ако ме ранели в гръб
С това поука щяла да възникне...

И не един опитва чрез лъжи
За утешение да ми докаже,
Животът ми че много се дължи
На опита от раните ми вражи.

Не вярвам аз. Не вярвай им и ти!
Не ще подлагам буза за плесници,
Та греховете Бог да ми прости,
Щом мрак покрие моите зеници.

Дордето враговете ми са тук,
Обидите ще плащам със юмрук.

2575.

*Когато думите загубят смисъл,
народите губят свободата си.*

(Конфуций, 551-479 пр. н.е)

Слова, които лесно подивяват,
Се срещат във човешкия език
И без надзор те се отдалечават
От собствения си начален лик.

Получат ли най-малката възможност
От някой политически герой
Те стават своя противоположност
При всеки исторически завој.

И „любовта“ оказва се „ненавист“,
А „робство“ се преражда в „свобода“,
„Съмнението“ се превръща в „завист“
„Разбойникът“ в „пазител на реда“.

По този начин те са и предтечи
На много от предизборните речи.

2576.

*Никой не може да слугува на двама господари
(Ев. Мат. 6:24)*

Свободно да избирам господари,
Така евангелистът ме съветва,
Когато за разплата час удари
И се налага да полагам клетва.

Запасът от тирани не се свършва
И всеки алчно към властта намира,
И всеки волята със меч прекършва
И себе си под „свобода” разбира.

А истинската Свобода на кръста
Виси от много хиляди години
И даже Господ не си мърда пръста

Да ѝ помогне, за да не загине,
Докато всичките нещастни жители
Търпим да ни залъгват с заместители.

2577.

Щом няма Свобода за всички люде
На философа нищо не му коства
Във отговор на чуждите заблуди
За Свободата да пофилософства.

А работата му е интересна
С желязната си неопровержимост,
Че Свободата, обща или местна,
Е в „осъзнатата необходимост”.

Със сладкодумието си увлича
И нашето съгласие превзема,
А с „отрицанието се отрича”
Преутвърждава своята система!

Но чувствам как по воля на Съдбата
Потъва яснотата във мъглата.

2578.

Свободни като прелетните птици
У нас живеят ято политици –
От партия във партия със скок
Прехвърлят се под всякакъв предлог.

А партиите ни са вече триста
И към народа всички с обич чиста,
Изказана със сладкопоен глас,
Отправят призивите си за власт.

Прелитащият политик обича
На всеки шеф във вяра да се врича
Да бъде негов съпартиен брат
Обикновено за един мандат.

Тук обстановката е задушерна,
Защото подлостта е всекидневна.

2579.

Прелиствам със грижовност вековете
И търся безпогрешния човек,
Анализирам първи, втори, трети,
Но не намирам нищо в никой век.

В Историята няма чиста дата,
Когато става дума за властта –
От Вашингтон ще вземем Свободата,
От робите му – вярата в Христа.

Добро и Зло преплетени са страстно
Навред под историческия грим
И често престъпление ужасно
Изглежда като акт необходим.

А за морал говорят главно старите,
Щом трябва да си готвят мемоарите.

2580.

На твърде много хора суетата
Помага всеки ден да се спасят
От пагубната тяга всепризната –
В самоубийството да търсят път.

Полезно е човек да е суетен,
От общата суетност обладан
И да си вярва, че е предпочетен
Да бъде важен и богоизбран.

Защото суетата заслепява
И в нейния красив измислен мир
Човекът сам дарява се със слава
И себе си превръща във кумир.

А е ли щастие това, не е ли,
Не влиза в благородните му цели.

2581.

Държавна Сигурност... Но за кои?
За хората с окървавени длани!
За вожда, който планове крои
Със кръв заграбената власт да брани!

Машината за повсеместен страх
Притиска в менгемето си сърцата,
Умът е обвинен в престъпен грях,
Че е в съюз с народа на страната!

Тиранът вечно неспокойно спи,
Сънува заговори, атентати,
Той себе си не може да търпи,
Но няма как в затвора да се прати.

И докато го навести Смъртта
Храната му е главно яростта.

2582.

*Келетир е то, ей! Хората пари направиха!
(Ал. Константинов)*

Откакто се изучи чрез РАБФАК
В Бай Ганьо стана коренна промяна
И на Науката законен брак
Предложи със тържествена покана.

А Партията родна стана кум...
Захвърли той предишните мускали,
За да приложи мощния си ум
В научнопроизводствени скрижали.

Прочу се като пръв политолог,
Новатор и творец на чудни норми,
Без трудове, но със партиен влог
Във всички политически реформи.

И без в гърди космати да се тупа
Не хората, а той пари натрупа.

2583.

Цивилизацията е наш бог,
Но иска много жертвоприношения
За някакъв ужасно дълъг срок,
Обременил безбройни поколения.

Война е обичайната цена,
С която са удобствата заплащани,
Убитите покриват с знамена,
А живите са пак в капана хващани.

Каква е святата ни Свобода? –
Да изберем онези предводители,
Които да са малката беда
За нас и за останалите жители.

Това било би новина ако
Не бе го казал още Монтескьо.

2584.

Съдбата на големите предатели? –
Разправят, че отивали във ада,
Но след като на Онзи свят са пратили
Мнозина свои близки без пощада.

С кръв благоденствието са си купили,
Но тази кръв пролята е от други
И затова не страдат те от скрупули,
А получават орден за заслуги.

Обичат често да менят родините
Срещу конвертируема валута,
Предават всички, даже и роднините,
С безсъвестност във ада чак прочута.

Предателство където се насажда
Народът постепенно се изражда.

2585.

Завърна се от масово клане
След сетното промълвено стенание,
Където лично той живот отне
В съгласие с партийното задание.

Въведоха го в новия му дом
Опразнен от убитите нещастници
След кървавия скорошен погром,
А той бе сред най-важните участници.

Духът на всички жертви беше там,
Стените, светли с тяхното сияние,
Приличаха на изоставен храм,
Но той не ги удостои с внимание.

Простря се върху чуждия диван
И се прозя щастливо замечтан.

2586.

Мълчи, не казва изборната урна
Какво се случва в изборния ден,
А нейната история е бурна,
Животът ѝ във битки е кален.

Тя помни безпогрешно времената
На стопроцентовите мнозинства,
Единодушието на тълпата,
Погребало човешките права.

Храната ѝ са малки бюлетини,
Които се променят през нощта,
Дали червени са или са сини
Е изненадата на сутринта.

Но урната обича да мълчи –
Корем тя има, но е без очи.

2587.

Красотата е обещание за щастие.

(Шарл Бодлер)

Как безучастно гледа красотата
На престъпленията по света!
За хората е безнадеждно свята
И безнадеждност заслужава тя.

Заробва ни вместо да ни спасява,
Но с робство изтъкано от мечти,
Човекът против нея не въстава,
А иска с нея да се причасти.

Войни не води никой в нейно име
(В противовес на други божества)
И формите ѝ са необходими
Преди смъртта, а не и след това.

Тя щастие с готовност обещава,
Но обещания не изпълнява.

2588.

Палачи, вождове и изповедници
Са митничарите пред Онзи свят,
На всички богове са те посредници,
Щом хора се налага да умрат.

Менят се богове, а те са същите
Със своя земен занаят любим,
Живота както искат преобръщат те
Все в името на дълг неоспорим.

Запълнени са всичките им делници
Със грижи за Човека и Смъртта –
Във нейните редици те са челници,
Пазачи на граничната черта.

Но въпреки че са със сходен вкус,
Не плащат членски внос във общ съюз.

2589.

Идеен рентриер... Каква професия!
Високоговорител на властта!
При всичките режими той добре си е,
В безчестието търси красота.

И я намира! Вместо добродетели
С картинките в букварския морал
Той лъска образите на владетели
След като други вече е предал.

Устойчив е на всякакви презрения –
Оръжия на слабия човек,
А той е силен и със вдъхновение
Уверено катери век след век.

Кой определя земния му срок?
Дали е Дявола? Или е Бог?

2590.

Когато си почиват от войни,
Тираните – убийци всепризнати,
Отстрелват мечки, тигри и сърни
В нарочно учредени резервати.

Красят трофеи техните дворци,
Но през нощта, о чудо! – по стените
До тях стоят загинали бойци
От трона и за трона им убити.

И те са жертви на човешки лов,
Трофеи пълни с пръст, а не със слама,
Погребани не в гроб, а в дълъг ров
Без да узнаят страшната измама.

Стоят безмълвни дълго през нощта
И с тъжен лик изчезват сутринта.

2591.

За Свободата щом се заговори,
Човекът като бѣдност я разбира,
Тя сочи недостижнати простори,
Натагък всеки своя взор простира.

Едното робство друго робство сменя,
Над образа ѝ злобно се присмива,
Защото тя е предопределена
Да бѣде в ролята на самодива.

Закратко блясва от небитието
С поредната си дажба от надежда,
Разпрѣсква я безредно, след което
Повярвалите в нея там отвежда.

Останалата робска маса слави я
Предимно с вестникарските заглавия.

2592.

*Да крепне навеки съюзът ни боен
с великия братски съветски народ.*

(Из Химн на Народна Република България)

Не е ли химнът висша еманация
На дух свещен от обич окрилен,
Със който се гордее всяка нация
И всеки гражданин непокорен?

Излъчва той магическо влияние,
Съединява хиляди души,
Приканва към полезно съзидание,
Сърца скърбящи за да утеша.

Но Партията чрез постановление
Сплотяващото действие приспа
И в инструмент на робско подчинение
Да му превърне думите успя.

И химнът вместо родната ни слава
Държава чужда почна да възпява.

2593.

Мъглявостта е винаги правдива
И блика из библейските писания,
Пророческа способност придобива
И я превръща в ясни предсказания.

Какво ли не от нея се извлича!
Тя претоварена е със прозрения
И пълни всяка философска притча
С лъжи не подлежащи на съмнение.

Политолозите я обожават
За неизбежността на неизбежното,
Кое то те post factum обясняват
С надеждата безумна в безнадеждното.

Да бъде от природата призвана е
Четвърто агрегатно състояние.

2594.

Как хубаво в живота би било
Ако е Миналото поправимо!
Светът ще се освободи от Зло,
Доброто ще е непоколебимо!

Това е невъзможно. Засега.
Науката обаче е могъща,
Въпрос не е „Дали?“, а „Откога?“
Мечтата във реалност ще превръща.

Ще се премахнат старите войни,
Загиналите вкупом ще възкръснат,
За да достигнат светли старини
В живот от катастрофи непрекъснат.

Остава да се види само кой
Ще е строителят на този строй.

2595.

Не искам равенство като награда,
А то да е неоспоримо право,
Макар че днес поставят му преграда
Мошеници от дясно и от ляво.

Но равенството да е пред Закона,
А не по ум, по ръст и по заплата,
Едничка Правдата да е с корона
И за водач да бъде всепризната.

Страна такава е осъществима,
Обезсмъртена е като идея
И винаги наивници ще има,
Които да се жертват зарад нея.

Борбата водят с чест и вдъхновение...
Че бити са, това е без значение.

2596.

Богатство – съвест, два скачени съда,
Доставчици на живата вода,
Следят да бъда или да не бъда –
Кое от тях, не казват, за беда.

При сътресенията на живота
Богатството отслабва съвестта,
А със натрупването на имота
На път съвсем е да изчезне тя.

Изчезването ѝ е безвъзвратно,
(Но вместо с нея пълен съм с пари)
Не се завръща никога обратно,

Спокойствие за да ми подари
И вяра във живота да ми вдъхва,
Когато живата вода пресъхва.

2597.

Четирсет тома мъдрост ненаситна
Чертаят творческия път на Вожда,
Чрез него Партията монолитна
Към бъдещето светло ни предвожда.

Безспир издават се и преиздават,
За да се изучават всенародно,
Критиците ги искрено прославят,
Изгаряни от чувство благородно.

Пиши, помазаник на боговете!
Пиши и вечно ни ощастливявай!
Навеки твоята мъдрост ще ни свети!
Напътствай ни! Пиши и не преставай!

Във този свят, до смърт обезумял,
Ще бъдем твоята лечебна кал!

2598.

Тиранът нявга почне ли да мре,
Ти пожелавай му „Нещастна Вечност!“-
Във преизподнята да се завре
И да изплаща свойта безчовечност!

Но сигурен бъди, за тази цел
Едничка Вечност няма да му стигне,
Щом целият народ го е проквел
Главата от катрана да не вдигне.

Ти може да си краен атеист
И да не вярваш в притчите за рая,
Но вярвай, че за комунист-фашист
Местото е на ада сред безкрая.

Защото за всеобща изненада
Самият рай реклама е на ада.

2599.

Когато Злобата навред вилнее
И райт на Земята става ад,
А Правдата уплашена немее,
Измий ръцете си като Пилат!

Когато всеки всекого предава
И брат убива собствения брат,
За да добие мимолетна слава,
Измий ръцете си като Пилат!

Когато дѐмони със лик човешки
Пореден бог се готвят да разпнат
И му приписват всички тежки грешки,
Измий ръцете си като Пилат!

Ти мир да въдвориш не ще успееш,
Но вероятно е да оцелееш.

2600.

Десетки милиони векове
Прекара Правдата във сън дълбок –
Не се досети да я призове
Всеблагият ни, но разсеян Бог.

Бе Силата единствен свят закон
За всяка земна форма на живот
Навред под слънчевия небосклон
И робство бе горчивият ѝ плод.

Но ето, че намери се Човек
С идеята, че за да е щастлив
В живота твърде кратък и нелек
Законът трябва да е справедлив.

Това той търси докато е жив
И неговият пример е Сизиф.

2601.

От многобройните злини на Дявола,
Изобретени в неговия ад,
Представата за Правда му е давала
Най-много приходи от този свят.

О, колко младост все е изстребена,
Изгаряна от адския ѝ плам,
Защото е от чара ѝ обсебена
И смята нейния вертеп за храм!

А Правдата – красиво привидение,
Примамва всички вярващи безспир
Към славно героично погребение
Във името на забранен кумир.

Тя винаги е безпощадно страстна
И на износване не е подвластна.

2602.

Картината по истински скучай „Салът на Медуза” (Le Redeau de la Meduse – 1819) на Теодор Жерико е икона на френския романтизъм. От 147 души са останали живи 15. Имало е и човекоядство.

Удавници и корабокрушенци
Са слепи за природни красоти,
От Онзи свят са те невъзвращенци,
С очакването Бог да ги прости.

За тях морето е и ще остане
Стихия – преход страшен към смъртта,
Причината за нелечими рани,
Към ада най-широката врата.

Но за художниците маринисти
И въодушевения поет
То извор е на поривите чисти
Към нов куплет, портрет или сонет.

Това, което за едни е зло,
За много други е добре дошло.

2603.

В една планета от особен тип,
Създадена от майката природа,
Животът почва с електронен чип,
Силицият измества въглерода.

Там свръхинтелигентни същества
Не се боят от глад или от жажда,
Ръце, корем, гърди, гръбнак, глава,
От фотоеlementи Бог изгражда.

Над всичко упражняват пълна власт,
Компютърът им служи за основа
И всеки глас е електронен глас
Със мнозинство за партия „Обнова”.

А хората от ДНК родени
Във мините работят на три смени.

2604.

Юлий Цезар (100-44г до н.е.) – пожизнен диктатор на Рим, е убит пред Сената от републиканците.

Убийството на Цезар се оказа
Трагичен край на Свободата в Рим...
Започна политическа проказа
Със дълъг императорски режим.

Защо ли ведре полза не донесе
На Брут окървавеният кинжал? –
Викът за Свобода света разтресе,
Но не разтресе грозния морал.

На трона купища дегенерати
Изреждаха се много векове,
Чудовища с жестокост пребогати,
Самоизбрали се за богове.

При всеки нов бог робите честити
На статуите сменяха главите.

2605.

Възпявам чалгата не като песен,
А като всеобхватен мироглед,
Отдавна в парламента ни пренесен
И укрепен с партийния билет.

Съратници навсякъде намира,
Къде ли не – чак в черквата дори,
И съпротивата парализира
С най-сигурния начин – със пари.

Наука-чалга днес е популярна,
Дарява много хора с много плод,
Тя е лъжлива, мерзка и бездарна,
Но гръмки титли носи и имот.

Навред е тя. Тя вредом побеждава!
И вместо упрек получава слава.

2606.

Да бъдеш автор многообещаващ
Бе твоята нерадостна съдба
И многообещаващ да оставаш
Като поет с партийната тръба.

Очакваше в младежките години
Талантът ти да покори света.
Не би. И с обективните причини
Ти оправдаваше се пред властта.

Ти възмъжа. Надеждата остана,
Че нашето момче от род и сой,
Отхранено със правоверна манна,
Ще стане скоро Нобелов герой.

Дори ковчегът ти – „последно целуване”,
Бе целият пропит със обещания.

2607.

Докато ни прокуждаха, вратата
На къщата ни скърцаше ужасно,
Раздираше с шума си тишината,
А всички други страдахме безгласно.

На ДС-шефа му се бе харесал
Имота ни и искаше по спешност
Във стаите ни да се е нанаясъл
Ведно с идейната си безпогрешност.

Строихме дом, а други го живяха,
Останаха ни спомените скъпи...
Един след друг роднините измряха
Без повече кракът им там да стъпи.

Получихме по-късно сметкосправката
На входа си да заплатим поправката.

2608.

Царисти, комунисти, демократи,
Били сме всички малко или много
И доста робства са от нас възпяти,
А после ги осъдихме най-строго.

Така успяваме да оцелеем,
Родината да пазим от разруха,
Да се преобразяваме умеем –
Храна, не чест, е нужна на търбуха.

По пътя на трикратната промяна
Оказва се, че всеки се изцапа,
Почтен човек за цял не ни остана,
За да спаси на прехода етапа.

Веднъж дори прибягнахме до внос,
Но ползата остава под въпрос.

2609.

*През 1972 г. от ИРА е заповядано убийството на
37-годишната вдовица и майка на 10 деца Джийн
Макконвил.*

Големите убийци не убиват,
Дори припадат ако видят кръв,
Със вегетарианство се прикриват
И търсят чужда съвест, с чужда стръв.

Безименни палачи се намират
Да възприемат главната им цел,
А после царят, фюрерът, везирът,
Твърди, че отговорност е поел.

И Злото се индустриализира,
Обезлюдява цели градове,
Веднъж поело пътя си не спира,
Палачите за подвизи зове.

А учените тяхната вина
Наричат със латински имена.

2610.

След алчността за чужда територия,
От старо време още ненаситна,
Държавите са жадни за История
Най-вече ако е кръвопролитна.

Едни и същи кървави събития
Обслужват често няколко държави
И всяка своето кръвопролитие
В учебниците иска да прослави.

Те постоянно си крадат умрелите
И гробовете им се разкопават
На предводителите зарад целите,
Които истините управляват.

А истинската истина коя е
Едва ли някога ще се узнае.

2611.

Безумен страх тираните обгражда
В красивите им крепости-палати
И бързо във омраза се преражда
Към всички непознати и познати.

В главата им най-важните въпроси
Са свързани с тяхната персона,
А който робското тегло не носи
За враг го обявяват на Закона.

Те знаят, че е вски недостоен
За обич, но достоен е за злоба,
На Дявола за да е храбър воин...
Това обаче не разбира Роба.

На гроба им щом гарванът заграчи
С фалшиви сълзи той ще ги оплаче.

2612.

Видя с усмивка старият овчар
Една пчела по пъпа му да пъпли,
Събирайки отвсякъде нектар...
„Медец ще търсиш ти от моя пъп ли?!”

След нея агитаторът червен
Го посети със искане гласа му
Да бъде отнапред определен
За партията му червена само.

А старецът наместо „Не” и „Да”
Разказа му за случката с пчелата,
Но агитаторът за зла беда
На притчата не схвана красотата.

Тъй както беше беден, бос и гол
Затриxa го в концлагер „Вълчи дол”.

2613.

Сирак е Бог. Баща си не познава.
Как се е появил на този свят?
Религията отговор не дава –
Поповете загадъчно мълчат.

Къде в Небето своя дом помества?
Съжителства ли със Светия Дух?
Дали обича Ден Рожден да чества,
Щом, че е нероден, се носи слух?

Безброй са хората, които храни,
Макар за всички да е непознат,
А има сред малцината избрани
Такива със по не един палат.

За бедните след земния им край
Подготвил е благоустроен рай.

2614.

Вестта за детски жертвоприношения
За повечето хора не е нова,
Но Хитлер съумява без съмнение
Да им даде промишлена основа.

Науката е днес мобилизирана
С умения на вожда да помогне
Смъртта да процъфти механизирана...
Кой би могъл машината да трогне?!

Във Аушвиц двеста хиляди отрочета
Изтребени са без да са живели...
А съвестта? – Престъпника не сочи тя,
Да я преспят навреме са успели.

Не възприемат хората вината!
За всичко са виновни времената.

2615.

*През август 1940г по поръчка на КГБ
Рамон Меркадер убива Лео Троцки
след като се сприятелява с него.*

Грузинският марксизъм във Русия
Срази еврейските си конкуренти
И Лео Троцки бе един от тия,
Изхвърлени в далечни континенти.

Той беше по-жесток дори от Сталин
Но без на семинарията стажа
И както бе от всички ужким хвален
Бе обвинен във агентура вража.

Скъп данък той плати на суетата,
Че може да разчита на приятел
И че способност има всепризната
Да различи приятел от предател.

И дума даже без да е извикал
Го порази приятелският пикел.

2616.

Тълпата от обезумели люде
Защо така възторжено крещи?
Умрелите ли иска да събуди,
Та Господ втори път да ги прости?

Не! Тя едно нищожество посреща,
Накичено със ордени безброй,
С душица кръвожадна и зловеща,
Но самообявил се за герой.

О, той ги люби всички – старо, младо,
Защото е признат говедовъд
И в неговото наследено стадо
Говеда нови предани растат.

Те шестват устремно през вековете
И слънцето напътствено им свети.

2617.

Участва всеки в тежка надпревара
От болестите зли да се избави
И в себе си поддържа светла вяра,
Че може да си купи малко здраве.

Годишно средно седем милиона
Загиват безутешни по Земята,
Защото нямат нужните сто бона
На здравето си да платят цената.

Отлагането на смъртта се плаща
Със суми всенарастващо големи
И много задължения обхваща,
Които бедният не може да поеме.

А гибелта му кой ще се смили
В самоубийствата да причисли?

2618.

Привикваме с военното безумие
Като със някакво природно зло,
А после с героично сладкодумие
Безсъвестно издигаме чело.

Къде е бурното ни възмущение,
Щом гибел сполетява здрав младеж,
Поставен след нарочно обучение
Да изгори като ненужна вещ?

А не след дълго време оцелелите
Съжителстват отново със врага,
Съвместно поменуват изгорелите

И със това затваря се кръга,
Докато дойдат ведри времена
Отново подходящи за война.

2619.

Не съществува гнусно злодеяние,
Невъзхвалявано от вестникар!
Това извършва той без колебание –
Безчестието е природен дар!

Диктатор и продажник... Комбинация,
Създаде формулата на властта,
Държи в желязна хватка цяла нация
Във името на посредствеността!

Животът заменен е със живуркане
(Не мрат все пак другарите от глад)
И продължава устремното гмуркане
Към ада, предварително възпят.

Тиранът може и да е обречен,
Продажникът обаче е всевечен.

2620.

Кога „поет-революционер”
От нашата книжовност бе изпъден?
Той дълго възхваляван бе безспир,
А днес събира лаври в свят отвъден.

Заместен бе от „политик-поет”,
Който стихотворява в парламента
Или във министерски кабинет
Според потребностите на момента.

Успя навреме той да разбере,
Че „дума” със „куршума” се римува
Върху хартия много по-добре
Отколкото където смърт върлува.

Не е обичан, нито твърде мразен,
А е със безразличие наказан.

2621.

Престъпността ни е организирана
Във дезорганизирана държава,
От лъжедемократия раздирана,
А нея кой ще я преодолява?

Израстна като Феникс неочаквана
Изпод комунистическата пепел,
Но днес с горчиви сълзи е оплаквана
От всеки, който нявга я подкрепял.

Треперим пак пред бесърдечни властници,
Превърнати набързо в демократи,
Самопредставящи се за участници
В процеса, който робството разклати.

Това повтарят дълго без умора,
А те са все едни и същи хора!

2622.

Карминените устни на Смъртта
Обичат да целуват по челата
Мъже във възрастта на любовта,
Пожертвани пред храма на войната.

Нататък призовава ги дългът
Кръвта си да превръщат в чуждо злато
И те вървят, вървят, вървят да мрат –
Обречено обезкрилено ято.

И всичко се повтаря пак и пак,
Не липсват поводи да се воюва
Със кой да е въображаем враг,
Планетата докато боледува.

Щом болна е от хиляди години,
Възможно ли е нявга да ѝ мине?

2623.

Каква незабравима, чудна гледка
Предлага Групата на Подмазвача,
Събрана край придворната беседка
В очакване на снимка със Водача!

Усмихнат Той се бавно приближава
И тихото боричкане започва,
До Вожда иска всеки да застава
И с лактите към Него се насочва.

Лицата им обаче са сияйни,
Щом случката ще се документира
И лицемерите, до днес незнайни,
В Историята ще оставят диря.

Все още вредом се намират хора,
Които се гордеят със позора.

2624.

Между идеология и Истина
Е райската градина на Лъжата,
От множество пророци изкористена
За благого на всички по Земята.

Във възхваляването на далечното
И лъчезарно бъдеще е скрита
Непоносимостта към безчовечното
Съвремие със повик за защита.

Идеите превръщат се в религия
И който не желае да повярва,
Набързо окован във вериги е

В затвора дните си за да прекарва,
Измъчван доста често от съмнение
Дали смъртта не носи избавление.

2625.

Човечеството се увеличи
Откакто бях дете четирикратно,
Но виждам през старешките очи,
Че Злото ни обсебва безвъзвратно.

Почетохме го с множество войни,
Две от които станаха световни,
Загинаха безчет мъже, жени,
Деца и старци без вина виновни.

Не Мъдростта, а Глупостта расте
С разрастването на рода човешки...
А престъпленията? – Стават те
От ден на ден по-страшни и по-тежки.

И само политиците ни чисти,
Възседнат ли ни, стават оптимисти.

2626.

*Може ли някой да даде
определение на „велик“?*

Живял във царството си нявга цар
Ведно със поданиците покорни
И с наследения природен дар
Да властва над слугите си придворни.

Баща си, братята – един след друг
Изтребил, за да работи спокойно,
Но иначе е бил добър съпруг –
Било семейството му многобройно.

Убил и най-големия си син
Като употребил подръчно средство,
А после станал даже властелин
Над няколко държави по съседство.

В иконата със неговия лик
Той е изписан с титлата „велик“.

2627.

Робот-писател е изобретение
На Партията ни непогрешима
И сме признателни с благоговение
На ЦеКа и на ДеСе, че го има.

Той без лице е, но с предначертание
Според партийния канон да пише,
Медал за да получи и признание,
А също и парични знаци свише.

Твори роботът лесно без прекъсване
И произвежда плява всепризната,
Тя трупа се и се множи до втръсване
Във името на пролетариата.

А на върха смени ли се екипа,
Той не умира, а си сменя чипа.

2628.

Харесвам древногръцкото езичество
С божествената му демократичност
По качество и по количество...
Там всеки бог е интересна личност!

Жени, мъже, наравно са представени
Във предоставените им палати,
С амброзия и със нектар снабдявани
И на безсмъртието абонати.

А как е в християнските селения? –
Един единствен Бог с могъщи сили
И ангели без правото на мнение,
Крилата си при Него подслонили.

Но по икономически причини
Олимп бил длъжен в пенсия да мине.

2629.

„Майната му на православието!“

Соломон Паси.

Но същото щом каже за Исляма,
До утре той да доживее няма!

Това го знае Соломон Паси –
Опасно ли е, там не го търси!

В държавата той като червей лази,
Отрова птърска, подлостта го пази,

И явно въплътен във демон зъл
При бедствията е добре дошъл,

За да злорадства и за да се радва,
Когато на началника докладва...

Пред всекиго готов е кръст да чуши
Ако се съгласява да го купи.

Родината? – Отдавна враг е неин.
Аз мисля си дали не е евреин?

2630.

Като река от истини се носи
Речта на всеки рóден депутат,
Когато отговаря на въпроси
Или участва в някакъв дебат.

Той обвинява, той разобличава
Врага със доказателства безброй
За чест на партия и на държава
Като могъщ митически герой.

Така представителите избрани
Разбойника гromят един във друг
И то успешно, за да не остане
С лице неопетнено никой тук.

Не се ли задържá местенце здраво? –
За кражбите те всички имат право.

2631.

Дали при слънчевите затъмнения
Светилото за малко си почива
От гледката на страшни престъпления,
Които по Земята ни открива?

Отвърща взор от своето създание
И от страстта му към саморазруха,
Сменила нявгашното съзидание
Със озлобеност, за доброто глуха.

Когато свърши кратката прелюдия
Отново с взор планетата обгръща
И вижда – пак препълнена тя с юди е,
И пак картината остава съща.

То продължава да ни наблюдава
И страда, но съвети без да дава.

2632.

Неказващият нищо е подробен,
Словата му са истински порой –
В умението си е безподобен,
Да губи времето на всички той.

Със словоблудство може да удави
Най-търпеливия човек дори
И често безнаказано го прави –
Пари пачели, той, пари, пари!

Във дипломация и политика
Редовно завоюва пост висок,
Готов с езика си да предизвика
Потайна завист у самия Бог.

При всички власти чувства се добре.
Едва ли някой може да го спре.

2633.

Пачавра леке не хваща.

(Народна поговорка)

Навсякъде на власт са днес пачаврите,
Навред от хоризонт до хоризонт,
Народът кротко им понася гаврите
И техния непробиваем фронт.

Сред тинята от черни безобразия
Човекът се превръща в нечовек,
Пачаврата обаче смело газии я,
Пачавра си остава тя навек.

И управлява чрез узаконяване
На своите престъпни мръсоти –
Във вестници и радиопредаване
Калта за целите си не пести.

А целите ѝ са наместо с лаври
Страната да покрие със пачаври.

2634.

*Боже, колко антикомунисти имало в
Българската Кинематография!*

Оплаквал се пред цялата Вселена
И жалби от сърцето му извирали,
Докато хора мрели са в „Скравена”,
На него филмите му цензурирали!?

Такива като него дисиденти
Веднага след промяната се пръкнаха,
Преобразиха се във конкуренти
На жертвите и повече не млъкнаха.

Да можеш да се подслониш на завет
Във Българската Кинематография,
Това се разрешаваше да правят
Другари с „прогресивна” биография.

Сега обаче същите другари
Държат под ключ идейните пазари.

2635.

Поставил лявата ръка във джоба,
Взел позата на вездесъщ критик
Безмилостни оценки дава сноба
За Моцарт, за Бетовен, Верди, Григ...

„Бетовен – шумен, Моцарт – предсказуем,
А Григ – един „Солвейг” съзлив е дал,
Какво е Верди? – Вкъщи щом го чуем
Исключвам музикалния канал”.

Присъди тежки. Той самият вярва
Над авторите, че е извисен
И тази вяра яростно прокарва
Пред всеки несъгласен като мен.

„Кажки кой композитор ти е драг?”
„Харесвам много Оноре Балзак”.

2636.

Бе време на червената победа,
На щедро безнаказани злодеи,
На хора клани, сякаш са говеда,
Във името на смахнати идеи.

Решено бе да продължи войната
Навред със хората недоубити,
Но този път не само за телата,
А за заробването на душите.

Човекът бързо бе поставен в папка
И стиснат в доносите безпощадни
Със много по-болезнена захапка
Дори от зверовете кръвожадни.

За благото на трудовите маси
Той там оставаше и след смъртта си.

2637.

Царете рядко падат постепенно,
Най-често те се срутват изведнъж
За щастие, със радост споделено,
От целия народ на шир и дълж.

Престолът е измамническа мебел,
Изглежда, че е вечен, но не е
И се разбира колко е погребал
От историческото досие.

Особен вид човеци го желаят –
На него господарски да седят,
За тях това е на Земята раят
И рядко проумяват, че грешат.

Бих искал да се сетят за момент,
Че „цар” обида е, не комплимент.

2638.

Когато целият народ потъна
Ведно със всичките деца невръстни
На комунизма в пропастта бездънна
Кой вярваше, че нявга ще възкръсне?

Но той възкръсна. Страшните палачи
Внезапно се събудиха невинни
И се заеха с важните задачи
Да обясняват робските години.

Ченгетата, наричани квартални,
Са вече в Партията на прогреса
И там заети са с дела похвални...
А ОФ-активистите къде са?

Човек тях лесно може да намери
Сред новопроцъфтелите банкери.

2639.

Народът български, добър ли лош ли,
Не вкарва лесно в своя пантеон,
Съзре ли някого с постъпки пошли,
Осъжда го дори да е на трон.

За разлика от Бога не прощава,
Не дава правото на втори шанс
По сметката на придобита слава
Във политическия пасианс.

Търпи безмерно, но любов не ражда
Към управляващия го човек
И строг, суров и мълчалив прегражда
Пътеката към себе си навек.

За него Правдата е господарка
И Левски му е единица мярка.

2640.

Живеем в ера на лица подставени,
Отзад стоят големите злодеи
И истините са така преправени,
Че им завиждат всички фарисеи.

Министри-кукли вредом се навъдиха
Със глас от който нищо не зависи,
Използваха ги, после ги изпъдиха
При други исторически кулиси.

Роди се ново слово „задкулисие”,
Там всеки пъклен план се възприема,
Там се подготвя всяка нова мисия
И всяка избирателна система.

Полека-лека черната комедия
Законно се превръща във трагедия.

2641.

С нарастналата нужда от лъжи
Съдът узаконяваше терора,
А *homo sapiens* се освежи
С рода на заседаващите хора.

Те ценност са в съвременния свят,
Те всичко във живота направляват,
Какво е всяко село или град
Без хората, които заседават?!

Във бъдещето ги съзирам аз
Към стола постоянно присадени,
На всяка власт са те иконостас,
Добре снабдени и добре платени.

Наука, и изкуство, и култура,
Към тях са само просто гарнитура.

2642.

В Историята има много знаци
За престъпления и за терор,
Народ обаче, тъпкан от простаци,
Е пример не за ужас, а позор.

Как влезе тази гмеж във парламента?
Кой гласоподавател ги избра? –
Те идват като на заводска лента
От мрака на партийните недра.

Нима там всички са така безлични?
Навярно не, но главният проблем
Е да се вкарват хора безкритични
И „ако няма, ще ги създадем”.

Така възниква най-необходимия
Модел на *социалната алхимия*.

2643.

Тресе го треска днеска стадиона,
Припадъци, истерия и плач!
Кой ще спечели спортната корона?
Признава реферът: „Инфарктен мач.”

Понасят се закана след закана:
„Ще ви съсипем, ще ви унижим!”
Над футболната Мека „Маракана”
Като над жертвеник се носи дим.

Какви лица, разтегнати в гримаси!
Настъпва сякаш краят на света
За развълнуваните спортни маси
На кожената топка под властта.

Във името на чест и спортна слава
Това е бизнес, който процъфтява.

2644.

Съдът у нас е скаран със морала,
Народът ни отдавна го прокле –
И него, и партийната централа,
Където всичко свястно свършва зле.

Изискванията са все по-строги
Според правителствения Закон,
Продаваните днес съдийски тоги
Поскъпнали са двойно за сезон.

Но хората надддават ли, наддават,
Боричкат се в съдебния пазар
И всичките бандити се надяват
Да се снабдят със съдия на кяр.

Защото сигурни са без съмнение,
Че е добро капиталовложение.

2645.

След като кралят станал крал
Той много дълго много крал,
Дворец да построи успял
И както си живял умрял.

На син си кралство завещал
И син му също крал без жал,
Богатства доста насъбрал,
Народът страшно оголял.

За бунт получен бил сигнал
И бунтът бързо избуял,
А краля хвърлили с чувал
Да мре в отходния канал.

Това е типовата епитафия
За всяка монархична биография.

2646.

Властта не притежава собствен лик,
При все това тя често се сънува
От всеки кандидат за вожд велик,
Решил страната да преобразува.

И тази възлелеяна мечта –
Невероятна, не и невъзможна,
Се съюзява лесно със смъртта
И ражда действителността тревожна.

Във даден миг тя става експлозив
И вече няма как да бъде спряна,
Мнозина мрат, един за да е жив,
Опиянен от кървавата пяна.

И всичките злини неизброими
За свързани с неговото име.

2647.

За ужаса по време на война
Най-честно слово е „неописуем”
И затова от древни времена
Не искаме за него и да чуем.

Геройството е силният магнит,
По-привлекателен от него няма,
„Маршалски жезъл в раницата скрит”
За младжта е вечната реклама.

Разкъсване на тялото чрез взрив,
Предназначено е за враговете,
На нашия велик войник щастлив
„Богинята Победа” ще му свети.

Така било е и така ще бъде
Човек войната докато осъди.

2648.

Дали отпадъците от морала
Са годни за използване повторно?
Така от справедливостта умряла
Ще се поражда правда неуморно.

Големи групи са с това заети,
Не щадят сили, нито капитали,
На Папата в двореца са приети
И там благословия са им дали.

Дори светият спомоществувател
Не е успял да стори от Лъжата
На Истината истински приятел
Със помощта на Библията свята.

Един въпрос обаче ме тревожи:
А Всемогъщия дали ще може?

2649.

Тя бе другарка, а синът другарче –
Добре охранен, мустакат, напет,
И го избра за депутат, макар че
В главата беше нещо не наред.

Възникнаха какви ли не протести,
Но тя подред ги всички изтърпя,
Смутителите укроти с арести
И поста му да закрепил успя.

Набързо пет редакции подкупи,
Лица му за да чистят от позор
И никоя хатъра ѝ не счупи –
Те хвалеха го неуморно в хор.

Сега благоприятен е момента
Да го изпрати в Европарламента.

2650.

Безчестието грозно на дедите
За внуците изглежда като чест
Чрез чудодействието на парите,
Изпратени на точния адрес.

Разбойници превръщат се в барони,
В министри, а дори и във царе
По някакви неписани закони,
Които бедният не ще прозре.

Властта е заместител на морала
По всички географски ширини
И е затворила Земята цяла
Сред своите невидими стени.

Носителите ѝ за цял живот
Се хвалят с благороден произход.

2651.

Не е ли комунизмът онзи Бог,
Съгласен всекиго да опрощава
За хилядите грехове *en bloc*,
Извършени във Негова прослава?

От заповедите Му ни една
Не е против човешките убийства,
Когато в завладяната страна
Той лично над убийците съдийства.

Очиства с мека четка съвестта
Ако немирна мисъл я споходи –
Ненужна замърсителка е тя
За причастените със кръв народи.

Сред всички богове, които знаем,
Със право считат го за невменяем.

2652.

Човек, това звучи гордо.

(Максим Горки)

Аз горд съм, гордо че звучи „Човек”,
Но гордостта ми някак става малка,
Когато забелязвам как мълчи,
Щом го превръщат в мръсна изтривалка.

Кое ли робство той не изтърпя,
Душицата му за да оцелее
И кой ли зъл тиранин не възпя
И е готов отново да възпее!

Тук-там се мярка някой светъл лик
На хора непожалили кръвта си
Във името на идеал велик
И щастие за трудовите маси.

Но жалко, че подобно изключение
Не стига в свят със гъсто население.

2653.

Да беше някой съдия подкупен
Той би получил двадесет заплати
И с поздравления би бил отрупан,
Властта в запас когато го изпрати.

Но той бе само съвестен служител
На фирма със огромни капитали
С напет и сладкогласен предводител,
Нает да уволнява, не да жали.

Изхвърлиха го сякаш бе отпадък
(Самите шефове били в „тревога”),
Но в името на новия порядък
Налагало се пестеливост строга.

Било е спешното му уволнение
Спасителният пояс без съмнение.

2654.

Във връзка с всеобхватните промени
Възможността за избор се мени,
Добро и Зло работеха на смени,
Днес изборът е между две злини.

Известно е – човек на всичко свиква,
Понявга с разум, по-често със бой,
На нововъведения откликва
Ведно с литературния герой.

Коя злина по-малко е опасна
Е важният съвременен проблем,
Доброто вече буква е безгласна,
Това приемаме го щем – не щем.

За него ще се правят дисертации
И утешителни манифестации.

2655.

Как лесно се човек обезличава
При освещаване на знамената,
Където Господ го освобождава
От угризения за кръв пролята!

С оръжието неодушевено
Той слива се в едно единно цяло,
За подвизи е то предназначено
И то за подвизи е закопняло.

А гледйки се отстрани по-късно
Не е във състояние да схване
Наистина ли делото му мръсно
Като геройско дело ще остане.

Религия с война се братски сливат,
Щом трябва хората да се избиват.

2656.

Готови опаковани мечти
Се днес наемат на цени достъпни,
За тях човек си струва да пести
И после с удоволствие да тръпне.

В красивия ни и немирнен век
За кинолентата е всичко лесно –
Убийства, изневери, джаз, ключек,
А също сцени в царството небесно.

Дори без всякакъв изготвен план
Чрез филма може да се наблюдава
Стрелба по папата богоизбран

И как стрелеца той оневинява,
Защото го приема за оръдие
На Божието славно правосъдие.

2657.

Каква е справедливостта на силата
Узнава лесно всеки победен,
Когато го повеждат към могилата,
За всеки грях възможен обвинен.

Историята помни комунистите
С Катин в леса с човешка кръв облян,
А тях успешно следват ги нацистите
Със Лидице и Орадур сюр Глан.

Кланета? Да. Но всекидневно хората
Желаят щастие и собствен дом –
На мирно съществуване опората,
Не спомени за смърт и за разгром.

Така ще бъде всякога. Поне
До изгрева на следващо клане.

2658.

Земята има шеметни способности
Да смесва в себе си вода и кръв,
Но сляпа е за дребните подробности
На зверства и на безчовечна стръв.

Привикнахме на кратки съобщения
„Убити са около милион”,
А имената им са без значение,
За да заслужат земния подслон.

Те имат спомени и родословие,
Но не и правото да се сравнят
Със видна светска дама при условие,
Че има повод да я разведат.

И затова светът е пълен с нови
Огромни, но безименни гробове.

2659.

Защо движението на душата
Преобладаващо е вертикално?
Тя често във съмнения се мята
Отвесно – от реално в идеално.

За политиците са „ляво”, „дясно”,
А за душата само „долу”, „горе”,
Нагоре – Рая и това е ясно,
Надолу – там са адските простори.

Тя няма скорост, но е със посока,
Опитва се да качва върховете,
Оскъдно къс е на живота срока,
А бързо се натрупват греховете.

Душата често и безшумно страда,
Щом от високото на ниско пада.

2660.

Във миналото искам да се взра,
Човечеството цяло да обхвана,
Да стигна до самите му недра
И неговата същност първозданна.

Не виждам нищо друго освен мрак,
Човекът липсва... Само господари
Навред поставят своя кобен знак,
А робът с робска участ се товари.

Тук-там проблясват приказни дворци,
Опразнени от дух и с празни хора,
Гнезда на короновани глупци,
На Времето закрили кръгозора.

Но само тази недостойна клика
Се слави и цени от Историка.

2661.

От самочувствието и таланта
Получена е чудотворна смес,
С която поетическата кранта
Замества липсващия ѝ овес.

Съотношението им е доста сложно
И всеки иска да го уточни –
Това за някои е невъзможно
Дори с партийно сваляни цени.

Сравним ли самочувствието с плява,
Откритие тревожно правя аз,
Че ако плявата преобладава
Магаре се отглежда, не Пегас.

Но Времето със гъстото решето
Загадката решава. Общо взето.

2662.

От БКП през БСП към Мафия
Измина Партията дълъг път
И пред богатата ѝ биография
Във потрес занемял е днес светът.

О, колко чудни са метаморфозите,
Които преживя в борба за власт
Над беззащитната страна на розите,
Единствен дом за всекиго от нас!

Тя бе и пеперуда, и гъсеница
Върху трупа на кроткия народ,
Но никога не е била изменница
На правдата в партийния живот.

А правдата тъй бързо се менеше,
Че да се стигне невъзможно беше.

2663.

Празниците – спирки към смъртта,
Пътя на живота ни чертаят
За подмолите на Вечността,
Там където е на всички краят.

Календарът ни ги подслони
С обещания за постоянство,
Но властта ги после отмени
И достави празници от странство.

А народът ни ги възприе
Без дори за миг да протестира –
Има ли значение чие
Божество на празник е кумира?!

Всеки бог наричат вездесъщ,
Краят е обаче вечно същ.

2664.

*Alexander died. Alexander was buried,
Alexander returneth into dust.
(W. Shakespeare, "Hamlet")*

Най-стари в този Божи свят са кварките
На възраст много милиард години,
По-стари са дори и от хлебарките,
Маймуните и техните роднини.

След тях на ред е строят на частиците,
Атомите начело с водорода,
На стройни молекули във редиците,
Обединение по космична мода.

Те всички със безсмъртие дарени са,
Но заедно изграждат смъртно тяло,
Чиито сложно устроени гени са
Остатък от безсмъртното начало.

При някои животни по Земята
Безсмъртието идва чрез децата.

2665.

Страна, от пълнонулие налегната,
Си внася единици от чужбина,
Сама във робския хомот е впрегната
И горко злата си съдба проклина.

Опита с цар. Провал. С banker – трагедия,
Не ѝ подхождат мозъците вносни
И не с венец от бляскави победи е,
А, както казва Дянков, с ”пици постни”.

Но постните, те също са на свършване,
Коланите за сетен път се стягат,
Защото след стопанското окършване
Отново гладни хората си лягат.

И глас ечи в ефира и по жиците:
„Защо ли си избихме единиците?!”

2666.

В Централния Съвет на боговете
Земята е известна с лоша слава,
Във нейните селения пресвети
Не иска никой божество да става.

„Изпратихме им момък безупречен,
А те го обругаха и разпнаха
И той оттегли се за одих вечен
Под неизвестна галактична стряха.

Сега за Бог им служи кръгла топка,
Но те жестоко и безспир Го ритат,
За да Го вкарат в мрежестата клопка
И от това наслада да изпитат.”

Не можех нищо да им отговоря,
А и избягвам с богове да споря.

2667.

За бедните богатство са надеждите,
На вид са много и разнообразни,
До бъдно благоденствие се свеждат те,
Но са преобладаващо напразни.

А най-напразните от тях са честните:
Че от спестовност се забогатява,
Блага най-хубави че са небесните
И че от глад умът се прояснява.

Във този дух изтичат им годините,
Надеждите теглото не променят,
Не го смегчават даже бюлетините
За избор, дето дава им остенът.

Без тях обаче ако заживеят
Те още повече ще обеднеят.

2668.

Колега Уилям Шекспир, добър ден,
Макар и непознат, аз твой съм фен,
Творбите ти отдавна изучавам
И всяка във подробности познавам.

Обичам те и съм си позволил
Навред да подражавам твоя стил,
Защото свои мисли не намирам
И предпочитам да шекспиризирам.

Ромео, Хамлет, Яго и крал Лир
В речта ми появяват се безспир
И с мен са вкъщи или на пазар –
От теб красив и драгоценен дар.

Но вместо да получа одобрение.
Изпратиха ме спешно на лечение.

2669.

България, разправят, има пет,
Разхвърлени из двата континента
И всички номерирани подред,
Но липсващи на картата в момента.

С различна скорост се разпадат те
След неизбежни за целта кланета
И броят на убитите расте –
Предимно млади български момчета.

От всичките остана ни една
България, от кърлежи сразена,
Една за всички бъдни времена
И затова за нас е тя безценна.

Но ако искаме да я спасим,
Ще трябва да я обеззаразим.

2670.

*Мъ1 пишем по указке наших сердец,
а наши сердца принадлежат партии...*

(Михаил Шолохов)

Кой грижи се за живите покойници,
Чието население расте?
Изпитват остра нужда от настойници
Откакто са без лична мисъл те.

Поела ги е Партия кърмилница
И води ги напред във стегнат строй,
На тях и на рода им е закрилница,
Единна в мир и по-единна с бой.

Така бе във Съюза на Съветите
И при нацизма – кръвния близнак,
На Партията заради заветите
Избиха хора и избиват пак.

Но за убийствата ти почети
Не тях, а Нея с „Бог да Я прости!”

2671.

*През последните десет години от Ватикана са
пропъдени 848 свещеници за педофилия.*

От Божи гроб до папския дворец
Исус Христос предълъг път измина,
Срази Смъртта, а Златният телец
Смени ослицата му с лимузина.

Със неговото име на уста
Тълпи купуваха си светла вяра
И на отците святи под властта
От вярата се раждаше поквара.

Зад богомъченическия лик
Чрез педофилия и симония
Почернен бе Христовият светлик
Със трудно изтриваема помя.

Но се твърди: човекът щом е Папа,
Той невъзможно е да се изцапа.

2672.

На масата изпъстрена с банкноти,
Се срещат независимите власти,
В които вярват всички патриоти
Или изцяло, или пък отчасти.

Законодателна или съдебна
Те двете с изпълнителна се сливат
И на парите чрез мощта вълшебна
Страната ни открай-докрай покриват.

Наивници, безумни вие бяхте
И слепи за голямата измама,
Защото никога и не разбрахте,
Че разделение на власти няма!

Не чакайте задгробна изненада! –
Така е в рая и така е в ада.

2673.

Аз наблюдавам зрели подлещи,
Които помня още като малки –
Играеха на храбреци-летци
Със самолетчетата-залъгалки.

Сега са алчни. Лъжат и крадат,
Без срам се подиграват със Закона.
Кой тласна ги в такъв порочен път? –
Моралът се оказа слаба броня.

Не е ли чудо – малкото дете,
Света готово с обич да прегърне,
Незбелязано да порасте
И в урод някакъв да се превърне?

Да, чудо е и то от чудесата,
Все още неизбежни на Земята.

2674.

Скрижалите с пропуснатото щастие
През моя продължителен живот
Опитах се да пиша с безпристрастие
„На ползу роду” и на цял народ.

Аз зная, че ще бъдат неиздадени,
Защото Истината е излишен труп
И нейните останки са продадени
Настаро както винаги на куп.

Сега у нас на мода е представата,
Че комунизмът всъщност бил добър
И честно подпомага ни забравата
За безпощадния червен сатър.

Човек чрез нея упокой намира
И мозъка си хигиенизира.

2675.

Сред нявгашните недоразумения
Изпъкват, непонятни и загадъчни,
Кръгът комунистически явления,
Озаглавени с думата „упадъчни”.

„Упадъчни” поеми и мелодии,
От някой талантлив творец създавани,
(Симфонии, комедии, рапсодии...),
От ЦеКа бяха строго забранявани.

„Упадък” съществуваше в балтоните,
Във начина, по който сме подстригвани –
Това преследваше се от законите,
Дори и най-невинното подмигване.

С упадък бореха се до припадък,
Дордето се превърнаха в отпадък.

2676.

Как лесно хора стават блюдолизници!
Как лесно, как необичайно лесно!
Безсъвестност и подлост им са ризници
И скрити в тях живеят си чудесно.

Способностите към обединение
Изглеждат, сякаш че са им вродени,
Те се гордеят с всяко шефско мнение
И със охота падат на колени.

Не, няма начин как да ги прогоните,
Оказва се, че са по право прави,
Тях защитават ги навред законите
Във най-демократичните държави.

А още по-добре са при тираните,
Защото там са вечно сред призиваните.

2677.

Той първи никога не се класира,
Защото геният е вечно сам,
Самотен нови пътища намира,
За да преминат после други там.

Дали щастлив е или е нещастен
Най-често питат след като умре,
Когато на глада е неподвластен,
А също на султани и царе.

Отсекли са крилата му, но всеуе,
Той вече Делото е сътворил
И вместо него то ще се прочуе
Без оглед мил ли е или немил.

Но геният е за света удобен
Предимно ако трайно е загробен.

2678.

С героизирането на смъртта
Се занимават доста занаяти,
Поръчките се дават от властта
С отпусканите за целта заплати.

Прекрасна смърт със знаме във ръка! –
Сърцето от вълнение изтръпва
И клетва съм готов да изрека,
Когато тя за друг човек настъпва.

А истината е от тук далеч:
Изцяло мръсно дело е войната!
Да мреш от меч, куршим или картеч
Е най-велика глупост на Земята!

И тази глупост по канален ред
Се плаща от военния бюджет.

2679.

*Он сеял зло без наслаждения.
Нигде искусству своему
Он не срещал сопротивления –
И зло наскучило ему...
(М.Ю. Лермонтов, „Демон“)*

Да се творят злини без наслаждение
Дали наистина си заслужава,
Освен когато чрез постановление
Партийният водач ни задължава?

Разбира се, че не. У нас Системата
Се основава цяла на морала
И най-подробно е развита темата
В комунистическата ни централа.

„Добро и Зло са класови понятия”
Доказва Партията ни пречиста
„Коего за човека е симпатия,
То е обратното за комуниста”.

И тази свята истина безспорна
За нашите дела е отговорна.

2680.

Аз искам да възпея невъзпятата
Достъпност до човешките блага,
За извънредно важна е призната тя
От всички в миналото и сега.

И Папата излиза с изявления
По този вечно наболял проблем
И в унисон със левите течения
Желае да му вдъхне нов подем.

О, кой ли не участва в надпреварата
От баницата да отреже къс!
Дори първосвещеникът на вярата
Е пръв во главе със Светия кръст.

Блага щом търсят всички със надежда,
Защо не питат кой ги произвежда?

2681.

Лицемерието – скрита сила
В скъпия за всички ни живот,
Колко хора е опропастила
Със отровно сладкия си плод!

Тя прониква тайно във Закона,
Думите напълва с нов товар,
На двусмислието под заслона
Се усеща пълен господар.

Няма негри. Има африканци.
Педерастии няма. Само гей.
Съществуват само ромски танци.
Цигански да споменеш не смей!

Както казал е Езоп-класика:
Всяко зло започва от езика!

2682.

Обсебен съм от две красиви дами,
Които възпитават паметта ми,

Едната се нарича Журналистика,
А другата е кръстена Статистика.

Те ми доказват с думи, факти, данни
За мен, наивника, отвред събрани

Чрез етери, катетъри, уретери,
Че две и две съвсем не прави четири...

Доверието дал съм си под наем
И то изцяло днес е във властта им,

А те самите са под управление
На хора с тайно предопределение.

Разправят ми, че са отбор юнаци
Със много злато и парични знаци.

2683.

Разреждането на виновността –
На Двайсти век великото откритие,
Осигурява ни възможността
Да няма отговорност за убития.

Дали един е или милион
Е безразлично за законодателя,
Създал демократичния Закон,
Темида който във съда препратила.

Решението за смъртта е взето
И стига до безброя на палачите,
Насечено на първо, второ, трето,
И тъй нататък... до гробокопачите.

Виновни няма. Хората се сетили
Да не оставят никакви свидетели.

2684.

Живее край Балкана странно племе,
Обича свободата, но я няма
И робството от много дълго време
Е негова национална драма.

Със него постепенно то се слива
Като със собственост незаменима
И без да ще увереност добива,
Че робството му вечно ще го има.

Водачите, самó които турга,
В голямото си мнозинство са вносни:
Доган, Местан, Станишев и Кобурга
Му носят изненади съдбоносни.

Но то успява да ги изтърпява
И нещо повече – да оцелява.

2685.

Възвишеният акт на мисълта
Е най-прекрасното човешко свойство,
Но все пак той остава под властта
На острото хранително разстройство.

Разстройството добива дива мощ
И спира откривателския полет,
Не пита ден ли е или е нощ,
Да го възспре не може и Престолът.

Духът, възпят като несъкрушим,
Не става ли слуга на телесата,
Когато се налага да търпим
На тленността им тъмна нищетата?

Уви, и най-красивата поема
Безсилна е при болки във корема.

2686.

Законно линия въображаема
Посочва собственика на замята
И право той да получава наема
От всеки, който ползва ѝ богатата.

Това е злата и необяснимата
Особеност в човешката държава,
Преутвърдена трайно чрез незримата
Черта, прокарвана със бойна слава.

А по-необяснимо положение
Е, че за кървавата чест военна
На фронта се изпрацат поделения
С деца на масата обезземлена.

За собствениците се те сражават
И за целта медали получават.

2587.

Преглеждам твърде стари писмена
Във търсене на слово „справедливост”
И виждам, че във древни времена
Е ползвана с голяма пестеливост.

Във Илиадата не я открих,
Там шества волята на боговете,
Прескачайки умело стих след стих,
Тъй както скача и през вековете.

„Мне отмщение и аз воздам”*
Това се мъдри във Светата книга.
„Намира ли се справедливост там?” –
Умът големия въпрос повдига.

Най-вероятно тя първоначално
До нас достигнала е нелегално.

* Вехтия Завет (Петя книга Мойсеева)

2688.

Наслада е да се чете и чува
Как нашата прославена войска
Навсякъде с дух бодър марширува
И твърдо стъпват нейните крака.

Тя не безчинства и не изнасилва,
Не издевателства и не краде,
Невръстните деца гальовно милва,
Бонбонки е готова да даде.

А другите войски?! О, мили Боже!
Чудовища със сатанински лик!
Те грабят и дерат човешки кожи
И гаврят се с пленения войник.

На бас се хващам, че до този ден
Мнозина също мислят като мен.

2689.

Короната? От неизвестно кой
Е още в древността изобретена
За целите на робския покой
И срам на цялокупната Вселена.

С възшебна мощ е надарена тя
Лика човешки да преобразява,
Да се превръща в символ на властта,
А даже в обещание за слава.

Макар безкръвна, тя пролива кръв,
С брилянтите не може да я скрие,
Добива се или чрез пъпна връв,
Или чрез който повече избие.

Невероятно! Мъртвото творение
Се храни със човешко преклонение.

2690.

За хомосексуалната реалност
Необходим е вече нов фолклор,
Щом неотдавнашната ненормалност
Сега не се приема за позор.

Принцеси за принцеси ще се женят,
Мъже-русалки жертви ще ловят,
Снежанковци снежанките ще сменят,
Щастливи със джуджетата ще спят.

А мустакатата Шехерезада
Ще гали младия Шехерезад
И ще му шепне в нощната прохлада
Слова за сексуалния преврат.

По новия добре утъпкан път
Деца невръстни смело ще вървят.

2691.

Ако светът Наполеон прогони
На остров малък и обезлюден,
Задават се отвред наполеони
И всеки следващ – по-окървавен.

Нима това е някакъв особен
Природен и неотменим закон –
Човек навеки да е неспособен
Да си живее без наполеон?

Наполеони – малки и големи,
Поникват като бурени навред,
Разклащат бременните си кореми,
Но раждат само смърт и робски гнет.

Обичат ги безоките тълпи,
А Бог, изглежда, също ги търпи.

2692.

От разума на бездуховността
Се раждат извергите на терора,
Помощници щом трябват на Смъртта
За осмъртяване на много хора.

Към Онзи свят прокарват път широк
Със проходимост хиляди в минута,
Чрез взривове ги хвърлят на възбог,
А злобата е тяхната валута.

Какво подхранва тази бясна страст?
Величие, безумие, коварство?
Или стремежът към престъпна власт,
Завършващ със корона и със царство?

За трупове, щом напуснат сцените,
Девизът е „Тежко на победените!”

2693.

Съществуват и еничерки.

Тя е плодът на бликащо бездарие,
Напълнена със подлост всепризната,
Не само за да предаде България,
Но да предава и българщината.

Безмислието нейна е стихия
Сред водопад от осквернени думи,
С които прави опити да скрие
Кръвта от анадолските золуми.

Изменници на вярата ни д'али я
На чуждоземци да държи ибрика
И в тази безутешна аномалия
Да жертва на България езика.

За тези грехове тя не мизерства
А над народа беден министерства.

2694.

Какво изпитва гладното дете,
Когато му говорят за Доброто
Или когато приказки чете
За справедливостта на обществото?

Обхваща го изгаряща тъга –
Неназована, страшна и неясна,
И блян по недостъпните блага
В Родинаста му – мащеха прекрасна.

Във злоба се превръща този блян
Попадне ли на благодатна почва,
Детето-мъж е в бъдещето взрян
И злобата си да множи започва.

Тя бавно и несетно се натрупва
И с много кръв невинна се изкупва.

2695.

...жълтият смях на братя

Карамазови...

(Ст. Цвайг)

Смехът е ням, но е красноречив.
О, в колко много шарки се явява!
Не само жълт, той може да е сив
И в сиво този свят да оцветява.

Смехът на безогледния тиран
Е оцветен с червена, ярка злоба,
А той, тиранът-гений самозван,
Се мисли за божествена особа.

Угодниците му превиват гръб,
Със възхищение му се усмихват
И даже в дните на всеобща скръб
Възторзите им никога не стихват.

Смехът за тях отдавна е обряд,
Но той е също като тях без цвят.

2696.

Настъпило е време за мълчание.
Словата са износени докрай
Във опит да намират оправдание
На кой ли не престъпен негодяй.

На обществото-дракон в говорилнята
За думите се готви смисъл нов –
От властите, която е най-силната,
Използва го, когато е готов.

А Свободата, Равенството, Братството
Удавиха се в кръв и във сълзи
И Мъдростта със Глупостта Богатството
Успя в единен блок да съюзи.

Мълчи народът ни обезверен
Най-гръмогласно в изборния ден.

2697.

Добре ли си живее Бог на небето?

Има ли охрана?

(Въпроси на верующ)

По време на дъждовен ден във рая
Бог тръгна на разходка без чадър,
Защото капките дъждовни от безкрая
Не стигаха до стареца добър.

Той ловко между капките премина
Чрез дадената му вълшебна власт
Във името и на Отца, и Сина,
От Райския съвет с единен глас

Отдаваха му чест небесни стражи
И всеки срещан бляскав серафим,
Приличащ във известна степен даже
На ватиканските гвардейци в Рим.

Видя, че в рая всичко е наред
И се прибра във своя кабинет.

2698.

Отгде се взе голямото покачване
На всенародното ни опростачване?

Започва то с водачите безлики,
Прибързано наричани велики,

И продължава трайно във редиците
На дипломатите и политиците,

Които като принцове живеят
И със простацината се гордеят.

Простак да си е вече основание
Да имаш политическо влияние

И знак, че Партията ти честита
На теб напълно може да разчита.

Че кой посмял би със пренебрежение
Да отрече това съображение!

2699.

Оръжията във един момент
Ако се хвърлят всички в океана
Ще се роди огромен континент,
Но за военните ще е измяна.

Безмислието трябва да сменят
Със работа полезна и почтена,
Когато постепенно разберат,
Че мир желае цялата Вселена.

Това не ще се случи, за беда,
Макар че по начало е възможно,
Но не за „ангелите” на реда
И именно това е най-тревожно.

Ще кажа без да мисля, че съм пръв:
Вампирите се хранят с чужда кръв.

2700.

Дали е спортът само търговия?
Не е ли свързан и със друга цел,
Която някой трябва да разкрие
Пред този, който в него се е клел?

Хирургията в спорта се развива
Със скорост непозната досега,
Във нацията сили тя налива
Чрез всяка оперирана снага.

А шампионите лежат във гипса
За все по-дълъг непредвиден срок
И вестникарите не чувстват липса

От вести в новинарския поток...
Със него агитация се прави:
„Чрез спорта укрепете своето здраве!”

2701.

Живеем в нереалност, при която
Лъжата всячески се насърчава,
Цени се повече от чисто злато
В многопрепатилата ни държава.

Наивникът на Истината вярва,
Но тя безмилостна е и зловеща,
Със задължения го претоварва,
Когато се налага да я среща.

Той търси помощта на хороскопа
И милосърдието на звездите,
На Бога, на Късмета и на попа,
Но те са при Лъжата и парите.

Ще се почувства може би добре,
Ведно със Истината щом умре.

2702.

Когато хиляди разумни хора
Застанат вкупом на един площад,
Незнайно що им затъмнява зора
И често всичко те превръщат в ад.

Тълпата има само настояще,
Но то с голяма скорост се мени
И както огън с въглени горящи
Света стреми се да възпламени.

Дали чрез демон или или чрез спасител,
Кой би могъл да предопредели?
Тя търси и намира предводител,
Но често увенчва го с бодли.

В евагелието ще прочетете,
Че не прощава и на боговете.

2703.

Овцете, антилопите, сърните,
Не могат да говорят и четат
И не познават звонка на парите,
Но техният съветник е Мирът.

Човеците умеят да изпращат
Ракетите си на Луната чак,
Сигналите от Космоса да хващат
Обаче смятат ближния за враг...

Те построяват бомбардировачи
Със превъзходна смъртоносна мощ,
За да заместят хиляди палачи
В една единствена злокобна нощ.

Сравнения с животни ненавиждат...
Последните със право се обиждат.

2704.

Замира Времето пред Вечността,
Вратата ѝ за него е затворена,
Отнета му е над света властта,
Изтръгната изцяло е до корена.

Какви събития настъпват там?
Нима са всички в Нищото застинали
Преди да вдигнат паметник голям
На хората за свобода загинали?

А ние ги изпращаме отвъд
Със обещание за вечно жителство
На техните души, макар без плът,
С гаранции от цялото правителство!..

Там, както и сред властващите маси,
Лъжата чувства, че е у дома си.

2705.

*„Оная рокля с презрамки, макар че не можем
да предвидим лятото докрай, с шапка между
световете.”*

(Веска Гювийска)

Откривам странни стилови похвати
Във стихове от съвременността,
Където има блянове крилати
И невъобразима красота.

Харесвам бодрата освободеност
От логика, от разум и от срам
Във полза на стремителния пренос
Към творческия ненаситен плам.

Там всичко е удобно и просторно
Без пречката на точката дори
И вдъхновението стихотворно

Разпръсква поетически искри...
Разместих думите им безразборно
И смисълът се доста подобри.

2706.

При състояние непоносимо
И при отсъствие на съпротива
Какво ли още е необходимо
На нацията, за да е щастлива?

Тя чисти волята си от стремежи,
Коего робите успокоява –
На кротостта спасителните мрежи
Вещаят добродетелна забрава.

Към ведре демокрация мечтата
Със щастие то нищо общо няма,
Тя заместител е на Свободата
Във политическата панорама.

Отдавна укротените ни жители
Са свикнали с подобни заместители.

2707.

В страната ни глупците многобройни
Са равномерно пръснати навред,
Живеят като граждани достойни
Пред Партията само на отчет.

А малкото човеци даровити
Се струпват в някое място на куп
И с обща помощ стават знаменити
Във рамките на своя собствен клуб.

Услуги се превръщат във заслуги
На базата на творческия дух –
Подреждай се ведно със всички други
И от батака ще излезеш сух.

А твоите писателски прозрения
За рожби ще се обявят на гения.

2708.

Душата си, изпълнена със вярност,
Поднасям пред Партийния олтар
И моята голяма благодарност,
Че Партията ми е господар.

Благодаря ѝ, че живея още
Под нейния спасителен заслон,
Че всички дни, а също доста нощи,
Закриля ме Червеният закон.

Благодаря ѝ за това, че дишам,
Че имам две очи и две ръце,
Че заедно тук можем да напишем
„Обичаме те, майко, от сърце!”

И благодарността си от признание
По-късно ще превърна в препитание.

2709.

Въспоминанията за войната
Подържат кървавия спомен жив,
Че хората отдавна не са братя,
А са превърнати в консуматив.

Кое началство е било най-щедро
Във изразходването на кръвта
Статистиката смята го на едро
В сияйните скрижали на смъртта.

Плюс-минус десетина милиона
Сред неодушевените числа
Рисуват историческата зона
С насила умъртвените тела.

Молебен... Ще застинат времената
И гордо ще се веят знамената.

2710.

Във царството на многото забрани
Незабраненото е задължително
И хората да вярват са призвани
С насието зло и убедително.

Това напълно ги освобождава
От пристъпа на сложни колебания
И Партията винаги е права
Във всекидневните предначертания.

Права и задължения се сливат
По пътя на всеобщо преклонение
А коленете кротко се превиват
Без чужда помощ по предназначение.

Властта използва се вместо пари
И вредом единение цари.

2711.

За глупостта, привична при царете,
Са безуспешно търсени лекарства –
Медали, докторати, еполети,
Или сродяване с далечни царства.

От статуи позира горд Глупака
На кон, готов нанякъде да скочи,
А щом смъртта успее да дочака,
Съдбата друг глупак ще ни посочи.

Монархията напаст е такава –
Подарък на света от Сатаната,
Безмерно за да се унаследява
На ненормалността под знамената.

Глупак глупаците да управлява
Е знак за трайност в цялата държава.

2712.

Откакто комунизмът се пречупи
Пазарът във страната е свободен,
С пари тук всичко може да се купи
И даже Свободата е за продан.

На изборите всеки глас е важен
И оценяван мяра според мяра,
Той е свободен, но е и продажен,
Тъй както всичко друго на пазара.

Така пари срещу пари гласуват,
Макар че те са неодушевени,
А бедните безсилни негодуват,
Че гласовете им са подценени.

Това, разбира се, е левичарство,
Отречено в пазарното ни царство.

2713.

За политиците се води спор
По повод тяхното преобразяване –
Дали е придружено със позор
Или е само път за оцеляване.

Човек заспива като комунист,
Присънват му се някакви знамения
И сутринта събужда се пречист
Със коренно различни убеждения.

Ще удиви ли някого това?
Та то е тука толкова естествено!
Покрива се с хвалебствени слова
И даже с одобрение тържествено.

Това на практика държи у нас
Едни и същи хора все на власт.

2714.

Големи гробища са изградени
За жертви на военния въртоп,
Щом по заслуги са възнаградени
С честта на индивидуален гроб.

Събирани са части от телата,
А после съвестният калиграф
Изписва върху камък имената
По дадения списъчен състав.

Тук са щастливците. А всички други
Се въплъщават в някакви числа
С признание за групови заслуги
И групови са техните тела.

Те групово покрити са със слава,
Но неизвестен гробът им остава.

2715.

*Постъпило е искане да се въздигне паметник на
Сюлейман паша.*

Страна на паметниците България
Внедрява в камъка какво ли не,
Включително великите бездария,
Заставала пред тях на колене.

На чуждата войска-освободителка
Е монументът като планина,
Дори на армията-поробителка
Е с подобаваща големина.

Сега на ред е важно предложение:
Еврейско-френски долен потурнак,
Търпял на Шипка пълно поражение
Да има паметник с читашки флаг.

А скоро ще получим и известие
За паметник на Святото Безчестие.

2716.

Утопичният социалст Шарл Фурие (1772-1837г) е възлагал надежди на „просветения владетел”.

Навремето мъдрецът се е сетил,
Че кривиците грозни на света
Той с помощта на „просветен владетел”
Ще замени със мир и красота.

Определил дори нарочно време
И всеки ден от два часа до пет
Спасителя очаквал да приеме
Във своя с книги пълен кабинет.

Не го дочакал. Той не съществува.
Владетелят е винаги тиран,
На благодетел често се преструва,
Но е навеки за властта венчан.

И всекидневно е от два до пет
Със Сатаната в разговор зает.

2717.

Безсмъртие добиват чрез Смъртта
Творбите на великия писател,
Тя го подкрепя вредом по света,
Със него неразривно е приятел.

А Шекспир между първите е пръв,
Толстой и Едгар По не му отстъпват,
В творбите им присъства доста кръв
И хората пред нея в потрес тръпнат.

В почивките помежду две войни
Смъртта с успех на сцената живее,
С изкуството да се обедини,
Героите му като завладее.

Така навярно ѝ е по-приятно,
Защото ги използва многократно.

2718.

Пропадна мисията на Христá
Той злобата във обич да превърне
И цялата човешка нищета
В обятията свои да прегърне.

Бе подходящ за ролята на Бог,
Но хората му бяха много грешни,
А техен бог бе сладкият порок
От древността до времената днешни.

Уплашен е от тях дори и Той –
Не иска пак да идва на Земята,
Защото юди се боричкат кой
Да го препродаде на Сатаната.

Във рая надпис трябва да се сложи:
„Пази се от Човека, мили Боже!”

2719.

Защо ли колективната невинност
Е толкова удобна за доказване?
В съвременното право тя е принос
На правдата към дружното опазване.

Вината групово се изпарява,
Изчезва на законите сред мрежите
За вас обаче ползата остава
Явлението да не забележите.

И Партията с армията, с ЦéКа,
Повеждат ви в победен строй редиците,
А благо то ви в благо на Човека
Превръщат в книгите си историците.

С невинността ви всички са съгласни.
Но как така? – Причините са ясни.

2720.

Не зная има ли по-ведра гледка,
Която радва моето сърце,
От зъл тиран, затворен в тясна клетка
С обвзето от страдание лице!

О, той за никого не съжалява
Сред хората, които е избил –
Народът е за него дойна крава,
Телетата ѝ той не е пестил.

Сега за себе си е в смут обсебен
И целият изтръпнал е от страх,
Животът му зловещ и непотребен
От вълк го е превърнал в заяк плах.

И няма сили за последна дума,
Когато се изправи пред куршума.

2721.

Един прекрасен тенис-състезател
Пред телевизията си призна,
Че във игра на карти си изпатил
И поизпразнил своята хазна.

За часове успял е да прахоса
Огромна сума като на шега,
За него милионите какво са?
„Аз техен господар съм, не слуга!“

Благата, във които се събира
Трудът безимен на лица безброй,
За него са една бутилка бира
И с безразличие я пие той.

„Във тениса талант съм всепризнат!
Да мрете воля ваша е! От глад“.

2722.

Кога Предателството е родено?
Естествено, не е преди Адам.
Било за Авел предопределено
С ентузиазъм и със братски плам.

За своите търговски интереси
Готов бил Каин да го предаде,
Дори и Господ щял да се намеси,
Но неизвестно е било къде.

Сега нещата вече са нормални,
Предателите са със свой статут,
За тях полагат грижи специални,
Добре платен е ценният им труд.

А браншовата им организация
Се води към отдела „Информация”.

2723.

На политическото равновесие
Не е ли неприятел глупостта?
Кои агресии и мракобесия
Със жезъла си не командва тя!

Обичам сладкото ѝ красноречие,
Родило неуспешните войни
(А има ли успешни?!), но то вече е
Готово в мирно да се промени.

Убитите с последно целуване
Изпращат се по спешност в Онзи свят
И глупостта на общо основание
Принудени са всички да търпят.

Това не се поставя под въпрос.
Ако ли не, прибегва се до внос.

2724.

*Веднъж само го нарекох "Джагаре" и той се засмя
доволно.*

(Калин Донков)

Когато третокачествен писател
До някакъв класик се доближи,
Той се превръща във изобретател
На най-различни творчески лъжи:

„Докато с Маркес пиехме текила
Той ми прочете някои неща,
Написани от него във Севиля...
Това бе ‘Сто години самота’.

Той искаше романа да запали,
Но аз със риск за моя мил живот
Спрях огъня с вик ‘Да не сте посмяли!
Творбата ви на гения е плод.’”

По-късно тази безподобна мистика
Ни се предлага за мемоаристика.

2725.

Съпътствана е от подземни тътени
Ожесточената борба за власт,
Но враговете, към върха запътени,
Кой знай защо, прикриват я от нас.

Те заедно участват във банкетите,
Хвалби отправят си един към друг
И първите, и вторите, и третите,
Кълнат се в знамето със сърп и чук.

Кинжалите, отровите, курщумите,
Употребяват без да ги пестят,
Но всичко зад завесата на думите,
Към комунизма че проправят път.

А после идва (странно за мнозина)
„След кратко боледуване почина...”

2726.

Наука, посветена на Лъжата,
Защо все още липсва на света?
Във факултетите не е призната,
Макар че професури дава тя.

Докато Истината се открива,
Лъжата трябва да се сътвори,
Тя творчески умения развива –
Понявга лоши, по-рядко добри.

Защо и академия да няма
С управително тяло и бюджет?
Там титли ще раздават за измама
По предварително изготвен ред.

Безспорно първите академици
Ще бъдат всички видни политици.

2727.

*„Господствуй, утверждена Мною;
Я буду навсегда с Тобою“.*

*Из ”ОДА на прибытие Ея Величества великия
Государыни Императрицы Елисаветы Петровны
из Москвы в Санктпетербург 1742 года по
коронации“*

(М.В. Ломоносов)

Поетите са често храненици
На цар или партиен секретар
И техните литературни трици
Са все във чест на някой господар.

Без въздух няма как да се живее,
Но само с въздух кой не ще умре?
Поетът за удобен дом копнее
И да се храни три пъти добре.

Едни са евтини, а други скъпи,
Но който иска да се продаде
Към ада се налага да пристъпи
И от душицата си да краде.

Веднџ захапал кокала познат,
Един ден става и лауреат.

2728.

„Самотният човек“

(Борис Христов)

(Опит за пародия)

Той има белег на челото си от някаква
голяма рана.
Получена, когато със глава пробивал е тавана

Бутилки сбира или от манерката на
спомените пие
Остане ли без работа, тъй както правим
всички ние.

Ако в полето челюст на магаре свети той
отива и я взема,
И с нея иска му се да напише върху
пръстта поема.

Докато другите добре се хранят на обед и
закуска,
Героят със уста лови мухи и със
въздишката ги пуска.

За щастие не пише стихове, но ако беше
писал би оставил
Съмнение, че кой е авторът да каже е
забравил...

Избягва хора, празненства и шумни зали,
А пепелта яде, защото в нея има калий.

С широки крачки се разхожда лете край
морето,
Но все пак стиска за кураж в ръката си
въжетото.

2729.

Тополата – растителен жираф,
Издига шията си във простора,
Обхваната от благороден гняв
Към общността на богове и хора.

Очаква скоро да я отсекаат
Във името на някаква изгода,
Това не иска да прозре умът,
Но го разбира цялата природа.

Сечта достига нови висоти,
Нараства добивът на дървесина,
А кислорода никой не пести –
Той чезне от година на година.

И ще се търсят средства за спасяване
От идващото общо задушаване.

2730.

Не се научих правилно да мразя,
Макар това да беше моя цел,
Омразата за кратко само пазя
Дори след като в нея съм се клел.

Прегарям бързо като суха плява,
А има хора – мразят до живот,
Тъй както Библията повелява
Във не един библейски епизод.

Да, трябва да се мрази равномерно
Докато дойде онзи чакан ден,
Когато, както днеска е модерно,
Човек ще е законно отмъстен.

За тази работа освен желание
Обаче нужно е и дарование.

2731.

Във моя „Квантов преход към морала”^{*}
Добро и Зло са всъщност две гърнета,
С които Правдата е съумяла
Да тури ред във цялата планета.

Тук всяко нещо, личност и проява
По всяко време в двете се оказва,
Разрежда се, а друг път се сгъстява,
Или докрая някое изпразва.

Това квантуване личи най-ясно
В нощта на изборните резултати
И ляво-десните единогласно
Се хвалят със успехите богати.

И всеки поздравява се с победа,
В различните гърнета като гледа.

* Трудът е предоставен за печат.

2732.

Глупакът има право на невинност
По неизвестна някаква причина,
Но свързана навярно с важен принос
Към благоденствието на мнозина.

Той се провира като го провират,
През всякакви препятствия минава,
На доста съпартийци е кумирът
А даже управлява и държава.

Невинността му винаги го пази –
„Не вързвайте кусури на Глупака,
Лука когато всекидневно газии,
На власт е пенсия, за да дочака!“

И той печели винаги, защото
Навсякъде крепи го мнозинството.

2733.

Доброто чудо рядко се явява,
Но е очаквано със нетърпение,
Природата обаче праща лава,
Земетресения и наводнения.

Май нарушихме неутралитета,
На здравата разумност препоръките,
От гняв към хората е тя обвзета –
Ще има дълго ходене по мъките.

Не ще успеем да я надживеем
С напразните си непрестанни напъни
Чрез груба сила да я завладеем
С ръце от доста грехове изцапани.

Всемилостивия ще ни прости поне,
Но наранената природа не!

2734.

Каква е душата на тирана?

А той има ли душа?

„Налудничево чувство е обхванало
Затъналия в мързел мой народ,
За всичко станало, а и нестанало,
Той иска да съм му гръмоотвод.

Изпълнена със много престъпления
Била страната ни и нощ, и ден!
Вместо със християнско примирение
Да страда, за това упреква мен!

На плещите ми тежки са товарите
И кръста на избранник нося аз!
Това да схванат не умеят тварите,
Които аз търпя под моя власт!

Не спазват моя справедлив закон
И даже ме сравняват със Нерон.”

2735.

*Евангелието на Томá се приема за
ерес от официалната църква.*

Между религиите има сходство
И то не е по брой на боговете
Или по вид на тяхното господство,
А по обожествените предмети.

Икони, статуи и свети мощи...
Чрез тях по-зрима вярата застава,
А храмът към това прибавя още
Уютност на божествената слава.

Срещу това се обявява ядно
Един от учениците Христови,
Той бори се за правда безпощадно,
И с обич нея само славослови.

А за съмненията му безмерни,
Наричат го Свети Томá неверни.

2736.

Езикът е богат, но все пак беден
Да побере безкрайните беди
И поотделно чрез похват нагледен
Най-безпристрастно да ги подреди.

Той за това групира ги в раздели:
Едни описва с думата „терор”,
А други, да печелят с тях успели,
„Бандити”, „олигарси” – в общ отбор.

Събира безобразията земни
В известен ред, макар необразцов,
С усилия похвални и системни...
Езикът ни на подвиг е готов!

А всички слаби, бедни, унижени,
В нещастие то са обединени.

2737.

Със философи се прочу Елада
И Ориента с многото пророци,
Китай със най-голямата ограда,
А робът – с ненаучени уроци.

Робува си без да се наробува
Народът, а на изпита по робство
Го късат, но за робство пак гласува,
Защото търси в робството удобство.

„Заслужил роб” – такава титла няма,
Но да се основе сега е време
И след оспорвана борба голяма
Все някой най-заслужил ще я вземе.

А може би, когато я получи,
На робството си другите ще учи.

2738.

Обезчовечването на Човека
Кога започва и кога завършва?
Не се ли ражда в младостта нелека,
Душата лесно ако се прекършва?

Там се натрупват първите обиди
Със незарастващите люти рани
И той готов е в ада да отиде,
Но честолюбието да нахрани.

Готов е да мъсти на всички вече,
Сърцето до замръзване изстива,
А щом пред него някой се изпречи,
Без колебание ще го убива.

И бързо да убива той започва
Подготви ли си подходяща почва.

2739.

Съюзът за защита на тираните
Е най-секретният съюз в света
И само хора между най-призваните
Познават силата му и властта.

Пред него се представят кандидатите
За вождове от всякакъв разряд,
Посочва им правата и заплатите
И пряка връзка с общия им ад.

Затуй така са многобройни сходствата
Между тираните един със друг –
Оформяни им са уродствата
По общ калъп на север и на юг.

До днес с пари съюзът всичко прави,
Но именно от тях ще се задави.

2740.

Излъгани сме от евангелистите,
Че адът има свой параден вход,
През който се приемат антихристите,
За да изкупват своя зъл живот.

Но според прогресивното познание
Самият ад е кълбовиден свят,
Това в съгласие със всички данни е –
Където и да кацнеш, все е ад.

Мнозина нямат си дори представата,
Че тук са от рождения си ден...
А църквата светá ? – Лъжи създава тя
За Бога, от Човека отвратен.

В действителност подробности от ада
Приживе всеки трябва да изстрада.

2741.

Простакът нявга влезе ли във спор,
На пеещ славеи се уподобява,
С гласа си пълни целия простор,
За всички други думи оглушава.

Без оглед мъж ли е или жена,
Лезбийка или педераст със слава,
Със разума е вечно във война
И неговото право не признава.

В момента той е парламентарист,
Ораторства от висшата трибуна
И с глупостта си в устрем поривист
Опложда обществеността подлунна.

Отново мъдрите със задна дата
Виновни ще изкарат времената.

2742.

*Бил Клинтън бил спечелил от речи над 100
милиона долара.*

Сто милиона долара от речи
Спечелил бил достоен политик!-
Такава информация изтече
За най-доходоносния език.

„Възможно е да е печатна грешка
На някакъв техник неназован
Или на лудо влюбена колежка,
Разсеяна от непостигнат блян...”

Така си мислят не един и двама
И всички за нещастие грешат,
Оказва се, че сумата голяма
Мнозина са готови да платят.

А как, кога, защо са те съгласни,
Причините негласни ни са ясни.

2743.

Отдавнашната притча на Платон
За прикованите във пещерата
Не сочи ли всеобщия закон,
По който се развиват обществата?

На нас ни се показва що ли не,
Но никога насъщните причини,
А правото да знаем ни отне
Диктаторът през робските години.

Остава скрита движещата мощ
И вождът неин, сякаш е без име,
Обгърнат е от непрогледна нощ,
Чертите му са за света незрими.

От всички диктатури най-безчестните
Са диктатурите на неизвестните.

2744.

Как лесни са словесните заблуди!
Тълпата ги обича и цени,
А ученият има да се чуди
С какви причини да ги обясни.

Във политическата песнопойка
Слова като „закон” и „Свобода”
Отдавна са изпитана упойка
За справяне с човешките стада.

А с „левите” и „десните” забежки
(Сам дяволът не може ги разбра!)
Сега се оправдават всички грешки,
Родени из партийните недра.

Навярно топ налага се да гръмне,
За да разпръсне словесата тъмни.

2745.

Историко-географска справка.

Бе някога държава превелика
Край Волга в необятния простор
Обаче късогледа политика
Превърна славата ѝ във позор.

До Дунава създаде ново ханство
И в люти боеве го защити,
Побратими се с местното славянство,
Във името на общите мечти.

А после робствата се заредиха,
Превърната бе в турски вилает,
Със много жертви я освободиха
И на републиката дойде ред.

Но след като престъпността събори я
Сега е вече само територия.

2746.

Светът от плосък станал кълбовиден
Противно на църковния модел,
А Папата почувствал се обиден
И Глобуса, естествено, проклед.

Но щом испанските конквистадори
По Глобуса са взели да сноват,
За тях побързал рая да разтвори
Със злато да го пълнят всеки път.

Безброя на избитите диваци
Той щедро със молитви наградил,
За гробовете пратил кръстни знаци,
Душите им за вярата спасил.

Попаднат ли на алчността във лапите
Продават Бога си дори и папите.

2747.

О, колко феодални градове
Цъфтят в демократичната държава!
Сатрапи там са местни богове
И всеки Свободата защитава.

Те силни са, защото пипат здраво
И в парламента пазят им место,
На гражданите дадено е право
За вожда да гласуват сто на сто.

И те гласуват. Има надпревара
До урната кой пръв ще се вреди,
Така укрепват крехката си вяра,
Че със предимство ще ги пощади.

А той спокоен, горделив, наперен,
Във любовта народна е уверен.

2748.

Не сте ли си задавали въпроса:
Защо избухват верските войни?
Освен убийство друго те какво са?
Какви им са моралните страни?

Голямото удобство на клането
Се крие във подялбата на две –
Вината се поема от Небето,
Палачът е с простени грехове.

Лишен на съвестта си от товара,
Той ползва се с престъпна свобода
Да лее чужда кръв за права вяра
В съсъда със светената вода.

Докато тази дялба съществува
Палачът на светец ще се преструва.

2749.

Мечта бе Обществото на Народите!
Мечта бе Европейският Съюз!
В тях виждахме защита от негодите,
Подказана от кроткия Исус.

Сега, когато вече са действителност,
Те раждат отвращение и страх
Със своята безумна разточителност,
Със своите корупция и грях.

Богато заплатените хрантутници
Като същински зайци се плодят
И няма как от тези алчни глутници
Народите да се освободят.

О, тази хватка е за мен позната –
Не виждам тук Исус, а Сатаната.

2750.

Богатство от продажба на лекарства...
Защо двусмислено звучи за мен?
Аз зная, че навред пазарът царства,
Но точно от това съм възмутен.

Здравепогазването е полезно дело
За доста граждани на този свят
Те във погазването са начело,
Там дълго още искат да стоят.

Те, както оръжейните търговци,
Печелят, но не вдигат учен шум –
Да се обират болни – бедни овци,
Съвсем не е потребен много ум.

Почтени ли са няма кой да пита,
А и да пита, те са под защита.

2751.

„Държавата това съм аз!“ изрече
С апломб четиринайстият Луи
И никой не можа да му попречи
Такава Франция да построи.

Сега подобна откровеност няма,
Макар във всеки днешен политик
Покрай демократичната реклама
Един Луи е с блян за миг велик.

Грижливо скрит, той неизменно там е
И за властта е винаги готов,
Защото чувства, че ще стане знаме,
Развяно от народната любов.

И за постигането на властта се труди
От най-демократичните подбуди.

2752.

*През 1932/33 г. от глад в съветска Украйна са
загинали около 7 милиона души.*

(Уикипедия)

Просташки смях се носеше наоколо,
А хората измираха от глад,
Чудовището, водката излокало,
Изготвяше поредния доклад.

Той беше командир на прод-отрядите,
Които конфискуваха храни,
Претърсваха със байонети сградите,
Смъртта чрез глад да се узакони.

И доста милиони се споминаха,
Най-вече бебета, жени, деца,
А други във отвъдното заминаха
С куршуми в непокорните сърца.

За първи път в съвременния свят
По план бе предивикан масов глад.

2753.

Обществените сватби на кралете
Със блясъка си гаят всеки взор,
Оставят белези из вековете
За краля и за неговия двор.

Със колко диаманти украсен е
На булката прескъпият воал
Записват вестникари, озарени
От ведър монархически морал.

И пишат, пишат, пишат без умора,
А масите обрадвани четат,
Че са охранили щастливи хора
И че за сватбата им ще платят.

Сравнени с разходите им огромни,
Разводите им са далеч по-скромни.

2754.

Прекрасен е растителният свят!
Живее без предателства и завист,
Пренася слънце в своя кръговрат
И чужд е на човешката ненавист.

Растението има ли душа
И като нашата ли е незрима?
Даде ли ми се право да реша,
Аз незабавно отговарям: има!

Но то добре умее да мълчи,
Особено щом няма що да каже...
Тук разликата му със нас личи –
За нас обратното е в сила даже.

Растенията знаят да мълчат,
Дори когато брадви ги секат.

2755.

Каква част от културата човешка
Е свързана със храмове безчет?
Проверката е безсъмнено тежка,
Но и за нея все ще дойде ред.

От срутената Вавилонска кула
До стройното квартално минаре
Благодарение на Велзевула
Строежът се развива без да спре.

За съприкосновение със Бога
Човек нагоре вперил е очи
И всяко поколение с тревога
Узнава, че Всевишният мълчи.

При все това надеждата остава
И опитът за връзка продължава.

2756.

Подсказва ли ни миналото славно
Какво ще стане с родната планета?
Кланетата ще спрат ли незабавно
Или ще има винаги кланета?

Ще спре ли кървавата надпревара
Да се делим на чужди и на свои
И по привичка безобразно стара
Убийци да превръщаме в герои?

Мълчи. Но аз желая да въстана,
Срещу убийствата средновековни
На клерикалите от Ватикана!
Аз не приемам клетви празнословни!

Червените не се и извиниха,
Макар че милиони те избиха.

2757.

*Есть место им в полях России,
Среди нечуждых им гробов.*

(А.С. Пушкин, „Клеветникам России“)

Светата Рус огромна се оказа
И затова прегръща се на части,
Било за обич или за омраза
Или за някакви военни страсти.

Към нея никой не е безразличен
От пъстрото международно тяло,
Един ѝ пише “двойка”, друг „отличен”,
Но все частично, никога нацяло.

Джуджета се опитват да я сдавят,
Но тя внимание не им обръща,
Докрай да я убият не успяват
И тя възкръсва все една и съща.

Единствен комунизмът я плени,
Но не той нея, тя го промени.

2758.

*Parmi ceux qui n'ont rien à dire les plus
agréables sont ceux qui se taisent.*

(Coluche)

Чрез думи всичко може да се скрива –
Лъжата, истината, Бог и Дявол,
Човек с тях Бог успявал да убива
И даже после го е възкресявал.

Но те са безсъмнено най-полезни,
Когато трябва да се замълчава
Пред Нищото и неговите бездни
На красноречието за прослава.

Говорят политици, дипломати,
А Нищото ги кара да не спират,
Но те оратори са всепризнати
И винаги слушатели намират.

Във политиката диктуват модата
И са сред чудесата на природата.

2759.

Отдавна съвестта е инвалид,
Куцука немощна през вековете,
Но иска образът ѝ да е скрит
От страх, че ще ѝ вържат и ръцете.

И ето, тя е мъртва в наши дни
Ведно с Юго, Толстой и Достоевски,
Щом целият ни свят се промени
Разтърсван от конвулсиите резки.

А разкаянието – кух предмет,
Седи в литературната витрина
С грижливо изрисувен етикет,
Но купувачите му са малцина.

Във нашата съвременност жестока
Не търсят хората подобна стока.

2760.

Осъществи се древната мечта –
Един човек да кара милиони
Да страдат безутешно на света
С натискане на няколко бутони.

Днес техниката прави чудеса,
За части от секундата успява
Да прати на водача ни гласа
Навред в демократичната държава.

За данъци, война или за смърт
Всеобщото внимание привлича,
Той е спокоен, прозорлив и твърд,
Да бъде гений много му прилича.

И знае – днешната идеология
Изисква съвършена технология.

2761.

*Мнозина мерзки люде са богати, а добрите са бедни.
(Солон, 640-559 преди н.е)*

Мъдрецът бил е безнадежно прав –
Добрите няма как да са богати,
Щом е такъв човешкият състав,
Какъвто на Земята Бог изпрати.

Безмилостно годините текат,
Редят се управления, режими,
Във правда се кълнат под път – над път,
А „беден” и „добър” са с общо име.

Какво от туй, че на един дворец
Поставиха заглавие „народен”?!
Във него заживя богат подлец,
Издник и бандит от алчност воден.

Дали след много милиони дни
Това ще може да се промени?

2762.

Убийството е трудово занятие
Със твърде дълго траеща умора,
Полека преминаваща в апатия,
Когато се убиват много хора.

По време на Априлското въстание
Агата във ръката с ятагана
В умората е търсел оправдание,
Че трудно бил си изпълнявал плана.

Напредък важен е за отбелязване
При масови убийства след Девети –
Невинните тогава са наказвани
С куршуми от картечни пистолети.

И за неописуемите ужаси
Убиецът наградата заслужи си.

2763.

*Банкер откраднал няколко милиарда лева.
(Новина)*

Парите лесно се онагледяват
С автомобили, сгради и предмети –
Неща, които лесно си представят
Човеци, с всекидневен труд заети.

Обаче милиарди три, пет, десет,
С вълнение се чудят за какво са,
Математици често тук се месят
С надеждата да изяснят въпроса.

Но опитът оказва се негоден
И милиардът дреме непонятен,
А точно затова из края роден
В затвор за кражбата му няма пратен.

Мнозина виждат във това поука:
“Крадете милиарди!” И на sluка!

2764.

Лекарството, наречено двуличие,
Спасява хората от честността
И от връхлитащото безпаричие –
На честността отдавна под властта.

На алената партия велможите
На него своята опитност дължат,
Когато искат да одират кожата
Не само първи, но и втори път.

Използват го охотно и одраните,
Привикнали на робския хомот,
Прикриват криво-ляво с него раните
И крачат към всеобщия възход.

По силата на странно съвпадение
Възходът им оказва се падение.

2765.

До смърт в предсмъртно разочарование
Е падналият след неравен бой
Без някой да удостои с внимание
Кончината на смелия герой.

Приятелите му го изоставиха,
Навреме себе си за да спасят,
Спасителната роля те оставиха
Поетите във рими да редят.

Реалността зове за разкрасяване,
Защото често мръсна е и зла
И правдата със своето възкресяване
Във стиховете е добре дошла.

А след това отново е натирена
Във Вечността, но хубаво гримирана.

2766.

Тъй много хора влязоха в затвора
С борбата си за правото на глас!
Моралът беше тяхната опора,
А справедливостта им бе компас.

Но вече няма кой да протестира
Под веселия слънчев небосклон
Откакто всичко се приватизира
И даже изборите със закон.

А чорбаджията им днес решава
Кого за депутат ще изберат
Във най-демократичната държава,
Где правдата и розите цъфтят.

Той дава изборния резултат
И заповядва да е всепризнат.

2767.

Отдавна този свят е подчинен
На безогледните и непочтените,
За тях щастлив е всеки Божи ден,
А на почтените им режат вените.

По силата на някакъв закон
Това важи за всички управления
При всеки политически сезон
Без отклонения и изключения.

Наивно е да питаме „Защо?“
И „Може ли да променим посоката?“
Такова е човешкото тесто
Излязло на Всевишния под нокъта.

Той всичките въпроси наши чува,
Но в случай, че реално съществува.

2768.

Поместването на Смъртта в поема
Изглежда, че я омилостивява
И във поезията тя е тема,
Която много теми надживява.

Тя даже привлекателна изглежда,
Не винаги е като ходещ скелет,
А се превръща често във надежда,
Че хората във рай ще се преселят.

Поетите ѝ са добри другари,
Макар не винаги в еднаква степен,
Но общо взето, млади или стари,
От нея в гроба всеки е подкрепян.

И както лесно може да се сетите,
Умират с привилегия поетите.

2769.

Тъй както всичко живо и словата
Възникват, размножават се и мрат,
Обслужват Истината и Лъжата
И към безсмъртие не се стремят.

Привиждат ми се в бъдещето скрити
Слова заровени от гроб до гроб
След като зверски са били убити:
„Неволя”, „правда”, „свобода” и „роб”.

Без тях речта безбурно ще се рее
За благо на гордия Човек
И той щастлив в страната ще живее,
Потънал сред безкраен Златен век.

Не ще да има никой основание
За революции и за въстания.

2770.

Живот! Каква непобедима сила!
Способен е навред да се провре.
Не би го тиранията сломила,
Защото преди него ще умре.

Сред доноси, сред смърт и комунизъм,
Сред безнадеждност, ужас и терор,
Тук-там блещукаше и оптимизъм
При аления кървав кръгозор.

Човеци се обичаха, плодяха,
Разменяха си горестни слова,
За всичко на опашка се редяха
И гледаха „Далече от Москва”,

По-късно всеки за да донесе
Доклад за станалото на ДеСе.

2771.

*„Винтидж пикник на Смъглерс суинг клуб”
(Заглавие от в. „Дума”)*

Отдавна дия с тихо прилежание
Надгробен знак за родния език,
Подложен на жестоко изтезание
От не един непросветен циник.

Как многочислени са кандидатите
Сред шарения вестникарски свят!
Там вихрят се над своя род палачите
Словесен Франкенщайн да сътворят.

И те успяват. Новото чудовище
Поглъща святи думи и расте,
А отвратителното му туловище
В миязми всички ни ще оплете.

На някогашния език останките
Се кроят днес единствено в читанките.

2772.

Кантарът едрия подлец не хваща,
При всяка власт е той неуязвим,
Не е призван за подлостта да плаща
И е герой на кой да е режим.

Той вечно се представя за страдалец –
Бил станал ректор вместо премиер
И като виден интелектуалец
Понесъл неприятности безмер.

„Червените ме мразеха открито,
Веднъж ме даже Живков наруга,
Когато вдигнах тост: ‘Да е честито
Прекрасното ни бъдеще сега!’

Със опита си аз съм много нужен
С пълзене ореденът ми е заслужен.”

2773.

Негодници по време на война
И пак негодници във мирно време
Държат властта във родната страна,
Крадат на воля, дявол да ги вземе!

Защо на нас се случва все така?
Все външни ли са всичките причини?
Привижда ни се „дългата ръка”,
Не родните червени или сини.

Те грабят не по-зле от чужденци
И страшна е роднинската им злоба
В лицето на „активните борци”
И всяка свързана със тях особа.

Добре, че при условията дадени
Все още има нещичко за крадене.

2774.

Голяма е престъпната измама
При смяна на лица по върховете!
Промяна във престъпността им няма,
Все същи копелета са проклети!

На наглостта им скъпата безбрежност
Е страшна, но едва ли е фатална,
Фатална е самата неизбежност,
Че тяхната наличност е глобална.

От тях човек не може да избяга
Освен на друга някоя планета.
Но ако Господ също им помага
Планетата от тях ще е заета.

Вместо да бягаме какво да сторим?
Съвет безплатен давам: Да се борим!

2775.

Гадюка семибатюшная!

(Ильф и Петров „Двенадцать стульев“)

Семейството е вече не на мода,
Подрязаха му светлите крила,
А вместо него шири се в народа
„Животът на семейни начала“.

Съвместно преживяват се моменти,
Плодят се с обич (или без) деца,
Но няма никакви ангажименти
И никой този факт не порица.

Ликът на майка и баща се сменя
Веднъж и дважд за син и дъщеря,
А после никой тук не го еня
И кой е кой не може се разбра.

Ако нещата продължат така
Въпросът ще решава ДНК.

2776.

Светлее залата за изтезания
И цялата блести във бял фаянс,
Почиствана с особено старание
След всеки заключителен сеанс.

Смъртта пристига тук със закъснение,
Не бърза жертвата да утеши,
За да не спре ужасното мъчение
Преди това палачът да реши.

Работи се ръка в ръка с науката
С цел истината да се сътвори,
А мъченикът окачен на куката
Едничка дума чува: „Говори!”

И той говори...За да бъде лека
Раздялата с живота на Човека.

2777.

Фалшиви диагнози разрушават
И здраве, и имотно състояние,
Но същото за жалост често правят
И най-добрите с лекарското звание.

Да, здравето ни става скъпа стока
Сред всички други хуманитаристики,
А бедността ни става по-дълбока
Според авторитетните статистики.

Как определят днеска колко струва
Едно лекарство и едно лечение?
Защо на глух режимът се преструва?
Защо мълчи Общественото мнение?

Из въздуха твърдение се носи,
Че без ответ са горните въпроси.

2778.

*Я всю свою звонкую силу поэта
Тебе отдаю, атакующий класс.
(Вл. Маяковский)*

Писателят не знае сам какво е
И търси на критика помощта,
Да разбере писателството свое
И връзката си с обществеността.

От него той с признателност узнава
В коя редица да се нареди –
Дали с партийността ще преуспява
Или клони към вражески среди.

Ако е творчеството сполучливо,
От никого не ще да се бои
И редно е, а е и справедливо,
Прием в Съюза да се състои.

На този връх във времената смутни,
Не може никой с пръст да го побутне.

2779.

Благоговейно святите икони
Не са ли пътни знаци към Небето?
Те пазят от вампири и демони,
Съзрени не с очи, а със сърцето.

Но да се борят с бедност те не могат,
Дори я откровено насърчават
И въпреки че им е разпнат богът,
На бедните задгробност обещават.

Кое при тях е залог за успеха?
Безсилието им или мощта им? –
Те произвеждат масова утеха
Чрез вяра и чрез бъдеще назаем.

Това добронамерено тълкуване
Им дава правото на съществуване.

2780.

Уви, познат застой, а не промяна
И преход към щастливин бъднини
Замества Свободата обещана,
Диктаторът когато се смени!

Със старите благочестиви думи
Се готви погребалният саван,
За който плаща преголеми суми
Наивният народ онеправдан.

Отново жив ще бъде той погребан
И гроб ще бъде цялата страна,
Щом вождът, от величие обсебен,
Ще обяви на всички ни война.

Войната, придружена от лъжи,
Поредния тиран на власт държи.

2781.

Възникна нова сила – Задкулисие,
За да замести Дявола и Бога,
Носителите ѝ са с важна мисия,
Но да ги назова сега не мога.

Те скрити са зад здрави укрепления
От банки, от правителства и злато
И преспокойно вършат престъпления,
Защото плащат на съда богато.

По мярка им е тази демокрация
И няма случай те от власт да падат,
Успешно управляват цяла нация,
С марионетки им е пълен адът.

„Марионетка” е високо звание,
Заслужено чрез пълно послушание.

2782.

Четеш го и немееш от възхита!
Класиците познава във подробности!
Компанията тяхна предпочита,
Със тях споделя своите способности.

Анализите му са „експлицитни”,
Категорични всички заключения,
А добродетелите – ненаситни
И безупречно точни всички мнения.

Реши със целия си оптимизъм
Да почне стихотворно съзидание
Във постмодерния авангардизъм
С присъщото си примерно старание:

„Педали крали зряли портокали,
Но щом заспали всичко им обрала...”

2783.

С поевтиняването си надеждите
Изглежда станаха общодостъпни,
Чрез тях възможно е да обезвреждате
Сърцето си ако от ужас тръпне.

На първо място са сред безполезните
Лекарства, но с широка употреба
От всички нас, изправени пред бездните
На власт, която живи ни погребва.

Загубени ли са вовек опорите
На бурното ни минало свещено
Или на комунизма под топорите
Не може да се види нищо ценно?

Надеждата, дори и да е малка,
Ни служи за полезна залъгалка.

2784.

Монтажът на животоописания
Не е излизал никога от мода
И вечно се е радвал на внимание
Сред властите и даже сред народа.

Най-впечатляващи са ренегатите
От групата на видни комунисти –
Как ловко те лавират между датите,
За да излязат ангели пречисти!

От партията го били изключили,
Защото истината бил обичал... (?!)
Не казва членството си как получил е
И колко пъти в обич се е вричал.

Той има незаслужени права
Не въпреки, а поради това!

2785.

Защо несподелената омраза
До днес е изключително явление?
Нали Исус навремето показа,
Че със врага ни свързва опрощение?

С добри дела Го помним на Земята
И затова Той има почитатели,
Но въпреки фамилията свята
Не се гордее със последователи.

Мойсей със „зъб за зъб” е предпочитан,
Защото бил най-близо до нормалното
Във този свят с жестокости преситен
И именно това е най-печалното.

А на Историята в панаира
За злоба място вечно се намира.

2786.

Забравените интелектуалци
Разпръскват щедро мировата скръб
Във ролята на вечните страдалци,
Които на света обръщат гръб.

Те взрели са се съсредоточено
В богатството на своите души,
От дълго време предопределено
Великите загадки да реши.

А безпощадно Времето отлита,
Загадките загадъчно стоят
Пред пещерите на палеолита
И с тях напразно бори се умът.

Но интелектуалецът с надежда е
Да превъзмогва всякакво премеждие.

2787.

Печално е да те лишат от дом,
Но по-зле е да те лишат от Време,
Годините да ти ограбят с взлом,
Забрава името ти да отнеме.

За делото ти всички ще мълчат,
А книгите ти са отвред иззети,
На ДеСе в пещите за да горят
При книгите на другите поети.

Но да си непризнат на този свят,
Във който Свободата е пленена,
Е по-добре отколкото признат,
Но със душа навек обезчестена.

Подобни героични поучения
Ще топлят бъдещите поколения.

2788.

*„Are not books written precisely to hide what is in us?
(Nietzsche, “Beyond Good and Evil”)*

На философа свърши ли брашното,
Започва да замесва хляб със триците
И с него той подхранва обществото
На ресторанта си между кориците.

Реките щом изтичат към морето,
Твърди, че всъщност вярно е обратното,
Доказва го успешно, след което
Укрепва вярата в невероятното.

Родени от стомашното разстойство,
Идеите му стават достояние
На други мъдреци с доброто свойство
Да предизвикват тяхното внимание.

Така от памти века е. Измамата
Заема видно място във рекламата.

2789.

Глупци когато дълго управляват,
Народът постепенно свиква с тях,
А умни нявга щом се появяват
Ги среща не с надежда, но със страх.

Пътеката на умните е сложна
И трудно му е да я проследи,
Изглежда невъзможна и безбожна,
Покрита с непредвидени беди.

А при глупците всичко му е ясно,
Пред погледа му искрено крадат,
Чрез партии от ляво и от дясно
На смени да го яздят се редят.

По този начин ведро си живее
И песнички за бъдещето пее.

2790.

Коя е тази сила първозданна,
Която е способна само миг
След сгромолясването на тирана
Героя да превърне във мръсник?

Във него тя навярно спи отдавна
И чака подходящия момент
Като награда за борбата славна
Да го направи славен президент.

Тя връзката със съвестта прекъсва,
От средство става цел жестокостта
И неподправената същност лъсва,
Навек неотделима от властта.

А ние гледаме с недоумение
Нарастващото ѝ разпространение.

2791.

Искаш ли да отстраниш някого, повод ще се намери.

(Т. Живков, „Мемоари”, стр. 69)

Това са правилата на борбата
За политическото дълголетие –
Борбата е на брата против брата,
Със първия, със втория...с десетия!..

Със злоба, но с усмивка на лицето
Един след друг успешно ги избиваше
Във устрема си към върха, където
Ръцете си от братска кръв измиваше.

В почервенялата от срам хартия
Е злото му животоописание,
Чета го аз, четете го и вие –
Наръчник по лицемерознание!

Но на портрета той е разкрасен,
Готов да лъже утрешния ден.

2792.

Почивка дълга да дадат на волята
Желят доста хора в този свят,
Да иде нейде надалече молят я,
Под чужда власт да бъдат се стремят.

И своите свободни убеждения,
Стремежи, възжеления, мечти,
Заменят със партийно учреждение,
Където петолъчката блести.

Със правото да бъдат изпълнители
На заповедите от своя вожд
Те стават вдъхновените строители
На несломимата партийна мощ.

А волята им в новата им къща
Най-често не бленува да се връща.

2793.

Какво е извънбрачното дете? –
Знак на Закон, но рожба на естественост,
Против забраните ни то расте
За вечен срам на цялата общественост.

Осъдено е на пожизнен срок
За копеле от всички да е считано,
Макар че някога то стана Бог
И като Бог до днеска е почитано.

Неверници безспирно го кълнат
На майка му след свящото успение,
Жени вървят по страшния ѝ път
И чакат да получат опрощение.

Но църквата налага своето вето
И жалбите им праща на Небето.

2794.

Далече под единия процент
Са хората със поетичен усет
Без шанс при избори за президент
Веднъж поне победата да вкусят.

Те безнадеждно правдата ценят,
Оръжието им са стиховете,
Но няма как от щик да се спасят,
А милост не познават враговете.

Не са един до друг. Един след друг.
И саможертвата им е защита,
Унищожават ги със сърп и чук,
Безсмъртието после ги връхлита.

Те вечно се оказват победими,
Но вярно е, че са неизтребими.

2795.

*Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху й...
(Йоан, 8:ст. 7)*

Благоприятните сега условия
Тираните очакват не от вчера –
Удобното за тях средновековие
Да възкресят във атомната ера.

Намират си привърженици пламенни
Посред безименниците в тълпата,
Готови винаги да трепят с камъни
Кого да е, но най-напред *Жената*.

Притисната от своето безсилие
Седи тя цялата обвита в черно –
Не ще затрогне хората убили я
Страданието ѝ неимоверно.

А те във озвереността си тънат,
Христос защото вече е разпънат.

2796.

„През мойто еднолично управление
Терорът беше рядко изключение,

А, странно, вместо райската градина
Присънва ми се често гилотина...

Твърди се, че в графата „изключения”
Е цялото народонаселение,

Но за това през всичките години
Са в сила обективните причини

И трудности на моето правителство
Със външното и вътрешно вредителство.

Без тях било би всичко идеално
Или поне донякъде нормално.

На Бог от всичко туй ще се оплача!”
„Ще ти помогна”, каза му Палача.

2797.

За Питагор числата бяха святи,
Дори за тях издигнал беше храм
Със жрици истините всепризнати
И учените пазеха ги там.

Напредъкът брутално ги пропъди,
Светиите превърна в робска сган
Чрез подпечатани със кръв присъди
От всеки вожд със лаври увенчан.

Лъжата правят наукоподобна
С магията на многото пари,
От Истината тя е по-способна
И затова Земята покори.

О, как ли би изглеждала Лъжата
Без мамещата помощ на числата!

2798.

Разузнавач, разведчик и шпионин,
Различни думи, същността – една.
И всяка дума е с живот законен
В не винаги законни времена.

Човеците със тях за беззащитни,
Избиват ги без врява и без съд
По силата на нрави първобитни
Без изглед нявга да се променят.

Посмъртно щастие?! Нали това е,
Кое то някой им е обещал?
Със него ще им увенчаят края
Във царството на вечната печал.

Едни от тях са леви, други десни,
И в мнозинството си са неизвестни.

2799.

Борбата за защита на Човека
Сред хората подкрепа не намира,
Те мъчат го със гнет от памтивека
На Времето по кървавата диря.

Сократ – отровен, Архимед – посечен,
Слепецът Омир – проси милостиня,
Евтимий – на изгнание обречен
Да търси милост от Отца и Сина...

А колко още пратени са в гроба,
Поели пътя на човещината,
Удавени във ненаситна злоба
Уж в името на пролетариата!

И днес борбата в не една държава
На хората с Човека продължава!

2800.

Безсмъртието няма календар,
За него Времето е непознато,
Живее то без цар и господар
И Славата е неговото злато.

Отвред са придошли Добро и Зло,
Едно до друго двете съществуват,
Обречени на вечното тегло,
Пророците тъй както пророкуват.

Узрява пълна неподвижност тук,
Атила повече не ще убива,
Велики музиканти са без звук,
Луи Пастър ваксини не открива.

А на Безсмъртието пред палатите
Расте редицата на кандидатите.

Съдържание

Посред селенията селения.	7
Изчезват видовете на животните	8
Поезията и престъпността	9
<i>Библейски напеви</i>	10
Когато бе му поверен светът.	12
Привлече ангелите светлината.	13
Лъчи с елементарните частици	14
Галактики, слънца, звезди, комети ...	15
Но Бог разбра, че е дошъл момент ...	16
Прасето не пасе трева обаче.	17
Забъркана бе осветена кал	18
Измамен беше първият човек	19
Бог бе обхванат от божествен бяс.	20
И във това критично положение	21
Земята бе широка, плодородна	22
Евреите са племето отрано.	23
Но странно е – народ богоугоден ...	24
Бог доста вече бе се отчуждил	25
Избива враговете си Самсон	26
След нявгашния разрив със Адам ...	27
В ЦеКа на рая бе на дневен ред	28
Отиде в своята лаборатория.	29
Най-важният от всичките въпроси ...	30

Детето се зовеше Божи Син	31
Исус бе всъщност редови човек	32
Исус бе с пълно право да извика	33
А Гавраил бе усвоил уроците	34
Но Луцифер от ада наблюдаваше	35
Човекът знае вече без съмнение	36
И Бог, и Дяволът, се образават	37
Различни бяха в рая и във ада	38
На хората със двойни имена	40
Тунелът е голям и пълен с мрак	41
На нашето съвремие пред прага	42
Със бога Дионисий на Земята	43
Не е ли чудно как преди година	44
Навред в литературните редакции	45
За дресировка на народа-вол	46
Дълбоко сред душевните недра	47
На сън общувах с древни богове	48
Безликата тълпа на мнозинството	49
От свръхестественост сме обкръжени	50
Човек бе нявга в дружба със	51
Как лесно хора жертват Свободата	52
Боксьори, тенисисти, футболисти	53
Във криво огледало се оглежда	54
Безумна нищета! Народен враг!	55
Дали ще мога нявга да заспя	56
За този страшно издържлив народ	57
Машината работи в такт без грешка	58

Във паралелната на нас Вселена	59
Убийствата щом са неизброими	60
След много кръв, убийства	61
Съвременето бавно отлежава	62
Човекът на осемдесет и три	63
Човечество...Кое е най-значимо	64
Ще ми даде ли някой обяснение	65
Безспир подметките на вековете	66
В страна където всеки плагиатства	67
Расте литературната ентропия	68
Народната любов е безгранична,	69
На Партията снимките архивн	70
Комунистическият славен строй	71
Човек докопа ли се до властта	72
Между религията и науката	73
О, не доверие, а суеверия	74
Система от изкуствени нещастия	75
Преструвката, предимство дава тя	76
Родилните петна върху душата	77
Наполеон разместваше корони	78
Страната се разяжда от страдание	79
Във нощите на лагер „Куциян”	80
Развива се, но вечно без промяна	81
Осмислиш ли живота си чрез липси	82
Преди страданието да започне	83
Без оглед от какъв вид е играта	84
Да съм щастлив далече от Родината	85

Със надценяване на съвестта	86
Желаеше човекът да успее	87
Науката за наследствеността	88
Живее робството и се развива	89
Бе Мавзолеят погребална сграда	90
„Убийство” е най-точното заглавие	91
Между водачи и гробокопачи	92
Дали е геният самодостатъчен?	93
Една тринадесетгодишна Ема	94
Бе комунизмът с много неизвестни	95
Навред под слънцето цари насилие	96
Изхвърлих пролетарските одежди	97
Един човек е безусловно нужен	98
Чиї останки да са в Пантеона?	99
Романи пълни с всяка добродетел	100
Властта, властта, какво ли тя	101
Сърце, коси, очи, гърди и устни	102
Когато спретнаха ми уволнение	103
Прескачам все по-трудно през	104
Попаднал бях на любопитна случка	105
Науката учудена прие го	106
Злини безброй поднесе ми живота	107
Числата с точността си илюзорна	108
Какво в наследство древните	109
Според зоологическата сметка	110
Прекрасна е реалната Вселена	111
Ведно с поезията и морала	112

Със опознаването на душата.....	113
Във бъдещия петдесети век.....	114
Могъща Партия стои на пост.....	115
Къде е гробницата на мечтите?.....	116
Копнея за безбожие в света.....	117
Накичил се е гордият Човек.....	118
Когато бягство са организирали.....	119
Люпилнята за висши подлещи.....	120
Гладуваме. Но също аплодираме... ..	121
Безчет познати, а и непознати.....	122
За да открадваш хляба всеки ден.....	123
Той вярваше във честното начало.....	124
За разлика от другите безчет.....	125
Тиранът нявга бил ли е човек?.....	126
На брой са повече от милион.....	127
Умът и чувствата са покорители.....	128
Защо ли доста се мълчи в България... ..	129
Несгодите на селските стопани?.....	130
Във топлия следобед на неделята.....	131
Типичният партиец е с портрет.....	132
Какво ми носи загубата? – Скръб.....	133
Слова, които лесно подивяват.....	134
Свободно да избирам господари.....	135
Щом няма Свобода за всички люде....	136
Свободни като прелетните птици.....	137
Прелиствам със грижовност.....	138
На твърде много хора суетата.....	139

Държавна Сигурност... Но за кои?.....	140
Откакто се изучи чрез РАБФАК.....	141
Цивилизацията е наш бог	142
Съдбата на големите предатели?	143
Завърна се от масово клане.....	144
Мълчи, не казва изборната урна	145
Как безучастно гледа красотата	146
Палачи, вождове и изповедници	147
Идеен рентриер... Каква професия!	148
Когато си почиват от войни	149
За Свободата щом се заговори.....	150
Не е ли химнът висша еманация	151
Мъглявостта е винаги правдива.....	152
Как хубаво в живота би било	153
Не искам равенство като награда	154
Богатство – съвест, два скачени.....	155
Четирсет тома мъдрост ненаситна	156
Тиранът нявга почне ли да мре.....	157
Когато Злобата навред вилнее	158
Десетки милиони векове	159
От многобройните злини на Дявола...	160
Удавници и корабокрушенци	161
В една планета от особен тип	162
Убийството на Цезар се оказа.....	163
Възпявам чалгата не като песен	164
Да бъдеш автор многообещаващ.....	165
Докато ни прокуждаха, вратата	166

Царисти, комунисти, демократи	167
Големите убийци не убиват.	168
След алчността за чужда територия . . .	169
Безумен страх тираните обгражда . . .	170
Видя с усмивка старият овчар	171
Сирак е Бог. Баща си не познава. . . .	172
Вестта за детски жертвоприношения . .	173
Грузинският марксизъм във Русия . . .	174
Тълпата от обезумели люде	175
Участва всеки в тежка надпревара. . . .	176
Привикваме с военното безумие.	177
Не съществува гнусно злодеяние	178
Кога „поет-революционер”	179
Престъпността ни е организирана . . .	180
Карминените устни на Смъртта.	181
Каква незабравима, чудна гледка.	182
Между идеология и Истина	183
Човечеството се увеличи.	184
Живял във царството си нявга цар . . .	185
Робот-писател е изобретение.	186
Харесвам древногръцкото езичество . .	187
Но същото щом каже за Исляма	188
Като река от истини се носи	189
Дали при слънчевите затъмнения	190
Неказващият нищо е подробен	191
Навсякъде на власт са днес пачаврите . .	192
Оплаквал се пред цялата Вселена	193

Поставил лявата ръка във джоба	194
Бе време на червената победа	195
Царете рядко падат постепенно.	196
Когато целият народ потъна	197
Народът български, добър ли лош ли . . .	198
Живеем в ера на лица подставени	199
С нарастналата нужда от лъжи	200
В Историята има много знаци	201
Тресе го треска днеска стадиона	202
Съдът у нас е скаран със морала	203
След като кралят станал крал	204
Властта не притежава собствен лик . . .	205
За ужаса по време на война	206
Дали отпадъците от морала.	207
Тя бе другарка, а синът другарче	208
Безчестието грозно на дедите	209
Не е ли комунизмът онзи Бог	210
Аз горд съм, гордо че звучи „Човек” . . .	211
Да беше някой съдия подкупен	212
Във връзка с всеобхватните промени . . .	213
Как лесно се човек обезличава	214
Готови опаковани мечти	215
Каква е справедливостта на силата . . .	216
Земята има шеметни способности . . .	217
Защо движението на душата	218
Във миналото искам да се взра	219
От самочувствието и таланта	220

От БКП през БСП към Мафия	221
Празниците – спирки към смъртта	222
Най-стари в този Божи свят са	223
Страна, от пълнонулие налегната	224
В Централния Съвет на боговете	225
За бедните богатство са надеждите	226
Колега Уилям Шекспир, добър ден	227
България, разправят, има пет	228
Кой грижи се за живите покойници	229
От Божи гроб до папския дворец	230
На масата изпъстрена с банкноти	231
Аз наблюдавам зрели подлеци	232
Скрижалите с пропуснатото щастие	233
Сред нявгашните недоразумения	234
Как лесно хора стават блюдолизници	235
Той първи никога не се класира	236
С героизирането на смъртта	237
Да се творят злини без наслаждение	238
Аз искам да възпея невъзпятата	239
Лицемерието – скрита сила	240
Обсебен съм от две красиви дами	241
Разреждането на виновността	242
Живее край Балкана странно племе	243
Възвишеният акт на мисълта	244
Законно линия въображаема	245
Преглеждам твърде стари писмена	246
Наслада е да се чете и чува	247

Короната? От неизвестно кой	248
За хомосексуалната реалност	249
Ако светът Наполеон прогони	250
От разума на бездуховността	251
Тя е плодът на бликащо бездарие	252
Какво изпитва гладното дете	253
Смехът е ням, но е красноречив.	254
Настъпило е време за мълчание.	255
По време на дъждовен ден във рая	256
Отгде се взе голямото покачване.	257
Оръжията във един момент.	258
Дали е спортът само търговия?	259
Живеем в нереалност, при която.	260
Когато хиляди разумни хора	261
Овцете, антилопите, сърните.	262
Замира Времето пред Вечността.	263
Откривам странни стилови похвати.	264
При състояние непоносимо	265
В страната ни глупците многобройни	266
Душата си, изпълнена със вярност	267
Въспоминанията за войната	268
Във царството на многото забрани.	269
За глупостта, привична при царете.	270
Откакто комунизмът се пречупи	271
За политиците се води спор	272
Големи гробища са изградени	273
Страна на паметниците България	274

Навремето мъдрецът се е сетил	275
Безсмъртие добиват чрез Смъртта	276
Пропадна мисията на Христá	277
Защо ли колективната невинност	278
Не зная има ли по-ведра гледка	279
Един прекрасен тенис-състезател	280
Кога Предателството е родено?	281
На политическото равновесие	282
Когато третокачествен писател	283
Съпътствана е от подземни тътени	284
Наука, посветена на Лъжата	285
Поетите са често храненици	286
Той има белег на челото си от	288
Тополата – растителен жираф	290
Не се научих правилно да мразя	291
Във моя „Квантов преход към	292
Глупакът има право на невинност	293
Доброто чудо рядко се явява	294
„Налудничево чувство е обхванало	295
Между религиите има сходство	296
Езикът е богат, но все пак беден	297
Със философи се прочу Елада	298
Обезчовечването на Човека	299
Съюзът за защита на тираните	300
Излъгани сме от евангелистите	301
Простакът нявга влезе ли във спор	302
Сто милиона долара от речи	303

Отдавнашната притча на Платон	304
Как лесни са словесните заблуди!	305
Бе някога държава превелика	306
Светът от плосък станал кълбовиден	307
О, колко феодални градове	308
Не сте ли си задавали въпроса	309
Мечта бе Обществото на Народите!	310
Богатство от продажба на лекарства	311
„Държавата това съм аз!“ изрече	312
Просташки смях се носеше наоколо	313
Обществените сватби на кралете	314
Прекрасен е растителният свят!	315
Каква част от културата човешка	316
Подказва ли ни миналото славно	317
Светата Рус огромна се оказа	318
Чрез думи всичко може да се скрива	319
Отдавна съвестта е инвалид	320
Осъществи се древната мечта	321
Мъдрецът бил е безнадеждно прав	322
Убийството е трудово занятие	323
Парите лесно се онагледяват	324
Лекарството, наречено двуличие	325
До смърт в предсмъртно	326
Тъй много хора влязоха в затвора	327
Отдавна този свят е подчинен	328
Поместването на Смъртта в поема	329
Тъй както всичко живо и словата	330

Живот! Каква непобедима сила!	331
Отдавна диря с тихо прилежание	332
Кантарът едрия подлец не хваща	333
Негодници по време на война	334
Голяма е престъпната измама	335
Семейството е вече не на мода	336
Светлее залата за изтезания	337
Фалшиви диагнози разрушават	338
Писателят не знае сам какво е	339
Благоговейно святите икони	340
Уви, познат застой, а не промяна	341
Възникна нова сила – Задкулисие	342
Четеш го и немееш от възхита!	343
С поевтиняването си надеждите	344
Монтажът на животоописания	345
Защо несподелената омраза	346
Забравените интелектуалци	347
Печално е да те лишат от дом	348
На философа свърши ли брашното	349
Глупци когато дълго управляват	350
Коя е тази сила първозданна	351
Това са правилата на борбата	352
Почивка дълга да дадат на волята	353
Какво е извънбрачното дете?	354
Далече под единия процент	355
Благоприятните сега условия	356
„През мойто еднолично управление	357

За Питагор числата бяха святи.....	358
Разузнавач, разведчик и шпионин.....	359
Борбата за защита на Човека	360
Безсмъртието няма календар	361